

Con Bé Tôi Yêu

Võ Hà Anh

Vừa đặt mình nằm xuống giường tôi đã thiu thiu ngủ. Giải thích cho những cơn buồn ngủ sớm thế này, tôi bảo đó là một trong những triệu chứng của bệnh đau bao tử. Nhưng My thì không chịu tin như vậy.

- Bệnh gì mà khôn thế?

- Sao khôn?

- Thứ bệnh trưởng giả, nhà giàu.

Tôi cười:

- Mình cũng khá giàu đấy chứ.

My bĩu môi:

- Bởi vậy. Em không chịu cho anh ngủ sớm đâu.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh buồn ngủ thì phải cho anh ngủ chứ?

My dẫu mở thật dài:

- Thế mới là ích kỷ. Em nhin đói hai ba tiếng đồng hồ chờ cơm anh về trễ, em đọc sách để thức chờ anh làm việc đến nửa khuya thì được, còn anh mới mười giờ tối đã lăn ra ngủ để em thao thức một mình thế được à?

My nhiều lần đã cắn nhằn như thế nhưng hôm nào không cố tình thức để làm việc tới khuya thì tôi vừa nằm xuống là đã ngủ dễ dàng. Lần này ngồi nhìn tôi ngủ, My bất chợt cảm thấy căn nhà vắng vẻ dễ sợ. Cơn tức lại đến, My trườn mình đến gần tôi.

Đang leo lên cây xoài đầy trái chín mọng, sắp sửa hái một trái no tròn vàng ối vào tay thì tôi đau nhói một bên hông, giật mình mở mắt, My đang ngồi lom khom nhìn:

- Em tức anh quá.

- Gì?

- Lại ngủ rồi.

Nghĩ tới trái xoài ăn hụt trong giấc mơ, tôi nổi cáu:

- Phá kkkhông à.

- Không cho anh ngủ!

- Yên không, anh đang mệt.

- Không. Anh để em thức một mình vậy hả?

- Thì em ngủ đi.

Nói xong, tôi lại nhắm mắt, hy vọng tìm lại được cây xoài để leo lên hái. My cúi thực sự, co chân đạp nhẹ vào hông tôi. Sắp sửa lơ mơ trở lại, tôi giật thót mình vì cái đạp của vợ. Tôi ngồi nhòm dậy trên giường, vò lấy bàn chân nàng cắn mạnh một cái.. cho bỏ ghét.

Cái cắn khá đau làm My kêu rú lên, dứt chân lại, lết đến một góc giường ngồi tựa lưng vào tường. Nước mắt trào lên mắt, lăn dài xuống má, trong lúc My bật lên những tiếng rên nhỏ, tôi tỉnh cả ngủ, cơn tức tiêu tan thật nhanh. Tôi ngơ ngác nhìn vợ ngồi khóc tí tê:

- Ô kìa, sao lại khóc?

My không trả lời, quay mặt ra chỗ khác.

- Nín đi em, anh xin lỗi.

My quay phắt lại:

- Làm người ta đau xin lỗi xuống là được hả?

Tôi lết lại gần, vuốt ve trên vai nàng:

- Anh xin lỗi nghe. Ai bảo người ta đang buồn ngủ...

My hất tay tôi ra:

- Anh ích kỷ, anh phải nghĩ tới em chứ. Nhà có hai người, anh ngủ để em thức một mình sao?

- Nhưng sao em không ngủ đi?

- Em không buồn ngủ.

- Rồi em bắt anh thức theo?

- Chứ sao.

Tôi rên lên:

- Để làm gì vậy?

- Em sợ ma!

- Trời đất ơi. Em nhớ dùm anh là sáng mai anh phải đi làm nhé.

My ngồi im. Tôi ôm choàng hai tay quanh cổ My:

- Thôi nằm xuống đây với anh, ngủ đi.

My nhùng nhằng xô tôi ra, nhưng tôi đã kéo My ngã lộn vào lòng. Hai đứa nằm lẫn ra giường. Tôi đưa tay tắt đèn và bật ngọn đèn ngủ.

My nằm im cạnh tôi. Hình như My đã hơi buồn ngủ.

Nhưng tôi lại bắt đầu tỉnh. Những hoạt động trong vài phút qua làm cơn buồn ngủ biến mất. Mùi thơm từ người My thoang thoảng đến mũi làm tôi chú ý, chợt nhớ ra rằng My vừa mới tắm. Tôi nhích lại gần mái

tóc My, hít mạnh. Thoang thoang hương thơm Eau de cologne Emeraude Coty ở chân tóc. Tôi bỗng thấy rạo rực cả người, choàng nhẹ tay qua người My.

My giật mình:

- Gì thế?

- Không.

Một chút, My lại giật mình:

- Gì nữa thế?

- Hi hi

Tiếng cười như một ám hiệu quá quen thuộc, My nhăn mặt:

- Ngủ đi anh. Em buồn ngủ rồi.

- Đừng. Ngủ giờ này sớm quá.

- Phá người ta phải không?

- Em muốn ngủ thì cứ ...ngủ đi. Anh làm gì thì kệ anh.

My nhăn nhó. Tôi xoay My nằm đối diện.

... Tôi âu yếm nhìn vợ. Nàng nằm yên, hai tay choàng lên cổ tôi, ánh mắt nàng long lanh trong bóng tối. Tôi nhớ tới lần đầu tiên được hôn My khi hai đứa mới yêu nhau, ánh mắt nàng đã long lanh như thế. Tôi úp mặt lên vai nàng, cắn thật đau, rít lên khe khẽ:

- Yêu quá chừng quá đổi.

My kêu lớn:

- Đau...

Tôi mặc kệ, định cắn nữa. My trườn mình tránh né:

- Nằm yên My nói cái này cho nghe.

- Nói đi

- Nằm yên đã nào.

Tôi nằm ngoan ngoãn My hỏi:

- Vũ còn nhớ hôm đám cưới không?

Tôi bật cười:

- Nhớ. Mới tháng ba, nhưng nhớ chuyện gì mới được chứ?

- Tối hôm.. đầu tiên tụi mình ở với nhau ấy.

Tôi à một tiếng. Buổi tối, sau khi ở nhà hàng về cả hai đứa mệt nhoài. Những ly rượu chúc mừng của bạn bè làm tôi chệnh choáng. Căn nhà vắng lặng oang oang tiếng hát ê a của anh chàng say rượu. My suyt

suyt:

- Khẽ chứ, hàng xóm mất ngủ vì tiếng hát của anh

Tôi cười vang vang:

- Kệ họ. Mình có quyền.

- Quyền gì?

- Quyền của những kẻ vừa cưới nhau. Quyền của những kẻ sung sướng.

Thay bộ veste, tôi nhào vô phòng tắm. My la:

- Say rượu mà tắm đau chết.

- Dám... đi luôn lắm. Nhưng anh nóng quá.

Khi tôi trở ra, tới phiên My vào. Tôi bảo:

- Nước lạnh lắm. Coi xem có tắm được không đã, kéo đầu đó My.

My hóm hình nhại lại:

- Dám đi luôn lắm, nhưng em nóng... bắt chước anh.

... Hai đứa nằm bên nhau. Căn phòng tối im lặng như tờ. suốt một ngày bận rộn, nối tiếp những ngày bận rộn trước đám cưới làm cả hai cùng mệt mỏi. Tôi duỗi dài tay cho My gối đầu, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Tiếng thạch thùng tặc lười đầu đó.

Bất ngờ tôi nghe tiếng thút thít nho nhỏ. Tôi giật mình nghe ngóng. My nằm co rúm như con tôm, thân thể rung nhẹ nhẹ sau mỗi tiếng nấc. Tôi ngạc nhiên:

- Ô, con nhỏ này, kỳ chưa? Sao em khóc?

My nói nhỏ, đứt quãng:

- Em... nhớ ... nhà.

- Thiên địa ơi, mới xa có mấy tiếng đã thế..

- Em đâu có quen ngủ nhà người lạ.

- Nhà nào lạ? Nhà chúng mình mà.

- Không. Em thích ngủ ở nhà em cơ.

- Lấy chồng rồi thì thôi chứ.

- Nhớ mợ quá hà. Huhu..

Tôi vừa tức cười vừa bực mình. Đúng là cái trò... con gái đi lấy chồng. Thường ngày My du côn du kẻ, ba gai phá phách là thế, mà bây giờ y hết đứa bé con, tôi dễ dàng:

- Nín đi em. Quê lắm.

My mở to mắt, khóc lớn hơn:

- Sao mà quê? Anh không thương em gì cả.
- Thương chứ. Nhưng khóc kiểu.. ngây thơ cụ ấy kỳ quá.
- Người ta nhớ nhà thật mà.
- Nhớ nhà thì cũng phải chịu. Lấy chồng thì phải theo chồng chứ.
- Em muốn về nhà.
- Đùa. Bây giờ mà đòi về thì điên hết chỗ điên.

My sụt sịt:

- Biết vậy chẳng thèm lấy chồng cho xong.
- Em ghét anh à?
- Không.
- Sao lại hỏi vì lấy anh?
- Hồi nào?
- Em vừa nói đó.
- Ủ, em không muốn xa gia đình.

Tôi phì cười:

- My làm như anh chia rẽ em với gia đình vậy. Thôi ngủ đi, mai anh đưa về nhà.

Tôi ôm My trong lòng, nàng úp mặt vào ngực tôi. Hai đứa thiếp vào cơn mơ mệt mỏi.

Tôi giật mình thức giấc khoảng ba bốn giờ sáng. Bên tôi, My ngủ ngon lành, hai tay ôm chặt lấy chiếc gối ôm. Tự dưng tôi mỉm cười. Thế mà kêu nhớ nhà, ngủ không được. Thế mà than thở nhớ mẹ nhớ em chẳng muốn lấy chồng. Đúng là trẻ con. Tôi đặt ngón tay trở lên sống mũi người vợ trẻ, kéo nhẹ xuống dưới. My trở mình, mở mắt. Đôi mắt nàng thoáng ngờ ngàng phút giây và nhận ra người đàn ông nằm cạnh là chồng mình từ "hôm qua". My choàng hai tay lên cổ tôi. Tôi ôm choàng lấy vợ, siết chặt và thì thầm:

- Chó ơi. Thương quá.

Ba tháng qua trong hoan lạc vỡ bờ. My không còn lạ nhà lạ cửa, lại bắt đầu nghịch ngợm, phá phách dễ sợ. Tôi không bao giờ ngờ - dù đã qua một thời gian dài yêu nhau - My lại nhõng nhẽo đến thế. Nhiều lúc tôi bật cười một mình khi ý nghĩ "mình cưới một đứa trẻ con" đến với tôi.

... My nhìn tôi, nhỏ nhẹ:

- Bây giờ nghĩ lại thấy anh nói đúng.
- đúng gì?

- Hôm ấy.. quê ghê. Nằm khóc ngon lành.

- Ủ, khóc mùi mẫn.

My dẫu mặt vào ngực trần của tôi:

- Chỉ tại anh dụ dỗ em.

- Hợ..

- Hôm nay vẫn còn nhớ nhà như thường.

Tôi kêu lên:

- Ối giời.

My cười khúc khích:

- Nhưng em không khóc đâu.

Tôi vùng dậy. Dáng My cắt nét trên nền drap trắng. Tôi cúi xuống, vùi mặt vào suối tóc thơm của nàng.

- Anh thêm em.

My vò vò mái tóc tôi:

- Lại tham nữa. Mất ngủ vì anh.

Tôi nghe tiếng cười nho nhỏ ròn tan và bắt gặp mình vồ vập.

Giấc ngủ đến dễ dàng với My sau đó, nhưng tôi vẫn không ngủ được. Trong thoải mái rã rời, tôi nằm hồi tưởng lại những ngày đáng ghi nhớ trong quá khứ và thấy yêu vợ thật nồng nàn...

*

Tôi muốn câu với My:

- Em cười gì vậy? Sao không trả lời anh?

My vẫn cười, nàng bước loăng quăng quanh mấy gốc cây gần chỗ tôi đứng:

- Lấy chồng? Nói chuyện ấy kỳ thấy mờ.

- Đùng đùa nữa. Anh nói đúng đắn mà.

Tôi nhìn nụ cười tươi tắn và tinh nghịch trên đôi môi đỏ thắm, chiếc cổ trắng nõn nà và mái tóc đỏ dài đong đưa trên vai My, tôi "long trọng" nhắc lại:

- My, anh hỏi thật mà. Em bằng lòng chúng mình lấy nhau chứ?

- Kỳ cục. Hồi hoài. Thôi ông ơi, tôi biết rõ ông quá mà.

- biết gì?

- Anh có tật hay quên, hôm nay nói cái gì mai lại quên khuấy mất, ai mà tin anh hỏi thật.

Tôi bực dọc, nhưng thấy mình khôì hài vì tự nhiên nóng nảy trong khi tôi mong mọi sự việc sẽ tiến triển một cách khác. Tôi cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra thật cảm động, trữ tình. Tôi ngỏ lời cầu hôn, My cảm động ngả đầu lên vai tôi gật gật nhận lời thay câu đáp. Nhưng kỳ, con bé lại cười chứ, và lại còn có vẻ điều điều thế nào.

- Vũ này, em nói thật, em còn trẻ con lắm. Em sợ em sẽ gây đủ chuyện rắc rối với nhà chồng vì không biết giữ gìn lời ăn tiếng nói, không biết ý tứ trong cử chỉ của em. Vậy thì làm sao lấy chồng được?

- Rồi em sẽ biết hết. Em sẽ là người lớn mà.

- Nhưng cho được đến lúc đó thì chúng mình đã cãi nhau, giận nhau biết bao nhiêu lần.

Tôi nói:

- Không có chuyện đó đâu. Anh sẽ nhin em.

- Sợ rằng anh lại mau quên.

- Đòi nào.

- thực sự anh đã nghĩ kỹ về chuyện hôn nhân chưa? Có thật anh đã muốn lập gia đình và thôi ăn chơi bay bướm?

Tôi nghiêm nghị:

- Anh nghĩ kỹ rồi. Anh yêu em và muốn lấy em.

My cũng làm mặt nghiêm trang:

- Anh chắc chắn?

- Chắc chắn!

- Vậy câu trả lời của em là em muốn lấy anh.

Tôi cúi xuống hôn chùn chụt trên má nàng:

- Em nhận lời nhé.

- Ừ, với những điều anh đã hứa cơ.

Tôi cúi xuống hôn chùn chụt trên má nàng:

- Cám ơn em bé bỏng.

Tôi hôn chụt cái nữa trên má kia:

- Em dễ thương.

Và một cái trên trán:

- Em không nhẽo.

Một cái trên mũi nàng:

- Em xinh xắn của anh.

Nhưng khi tôi cúi xuống môi nàng thì My xô ra:

- Ấu vừa thôi. Có ai trong nhà trông thấy thì chết.

- Cả nhà ngủ trưa hết mà.

Tôi dìu My ngồi xuống chiếc ghế xích đu:

- My này.

- Gì cơ?

- Anh đã hứa sẽ nhịn em khi chúng mình cãi nhau, anh cũng mong em sẽ nhịn anh khi anh cáu giận.

- Được chứ.

- Nhưng anh không muốn em vì nhịn mà cứ giấu những bất bình ở trong lòng. Phải nói thật cho nhau biết, em đồng ý thế không?

- Đồng ý.

My tiếp:

- Và em không muốn anh trở nên một người sợ vợ bao giờ. Nếu em lỡ có... hỗn với anh, anh tha hồ xài xê em..

Vũ cười:

- Mong thế.

- Cho phép anh được đánh em nữa, nếu em hư.

- Được quá.

Cả hai người cùng cười thoải mái. Và lần này thì My bằng lòng cho tôi hôn môi nàng.

Buổi trưa đi qua, nhẹ nhàng và dễ thương. Tôi bảo My âu yếm:

- Trưa nay cũng giống như mọi buổi trưa khác, nhưng tất cả đều đã thay đổi nhỉ em?

*

Nhưng mà sự thật My vẫn chưa ý thức được cuộc sống sắp tới. My vẫn ăn chơi, đùa phá nhõn nhơ trước những lằng lằng lo lắng của tôi. Khi tôi than:

- Em ơi! anh nhức đầu vì phải tính toán.

My hỏi:

- Tính toán gì mà phải nhức đầu?

- Những chi phí cho đám cưới của chúng mình.

My so vai:

- Tính làm gì cho mệt. Em có đòi hỏi hột xoàn, kim cương gì đâu. Em bằng lòng đeo "vàng giả" đây người cho bà con họ hàng xuýt xoa chơi. Họ đâu có nhìn sát vào người em mà biết được em đeo nữ trang giả. Minh là dân "chịu chơi" mà. Đâu cần thiết chuyện đó.

Mặt tôi nhăn như cái bị xếp. My cười trêu tôi:

- Về phần em anh đừng lo. Em sẽ có đủ hết mọi thứ.

Tôi hỏi:

- Ở đâu em có?

My nheo mắt:

- Miễn sao có thì thôi.

Tôi thở dài:

- Anh không muốn em phải vất vả để mượn bạn bè. Nữ trang của em để đó anh lo cho.

My bĩu môi:

- Em thém vào đeo nữ trang. Quê bỏ xừ đi ấy.

Tôi nhăn nhó:

- Đám cưới mà em.

- Thì đám cưới chứ sao.

- Em không đeo gì họ nói...

My thắc mắc:

- Ai nói?

- Họ ấy. Bà con hai bên này, hàng xóm láng giềng này. Họ sẽ chê anh không lo cho em đầy đủ.

My nhún vai:

- Khỏi cần "họ". Cần em biết là được rồi. Anh lấy em chứ bộ anh lấy họ hờ?

Tôi nhìn My chán nản buông xuôi:

- Thôi, em muốn làm gì thì làm.

My trợn mắt với tôi:

- Thật nhé. Anh để tùy em lo cho em hờ?

Tôi gật đầu:

- Ủ!

- Cẩm nhẩn nhó.

- Ủ!

My cười thật tươi:

- Em sẽ đi may sắm với nhỏ Tú.

Tôi giật mình, gì chứ để nhỏ Tú cố vấn cho My may sắm thì có nước nghe bà con họ hàng nói vào nói ra chói tai thôi. Cô dâu mà mặc "soirré" đứng bên cạnh chú rể làm lễ trước bàn thờ ông bà thì quả là... kỳ cục.

Tôi nói với My:

- Thôi, đừng đi với Tú em ạ.

My tròn mắt:

- Anh vừa nói tùy em mà.

Tôi gật đầu:

- Thì tùy em, nhưng may sắm theo ý em ấy chứ.

My mím môi trên:

- Em cứ đi với Tú. Em sẽ mặc những bộ đồ "đặc biệt" nhất trong ngày đám cưới. Mình "dân chơi" mà sợ gì anh nhỉ?

Mặt tôi méo đi, bỏ ra về. My theo tôi ra cửa, lầu bầu:

- Chưa lấy chồng mà mệt thế này. Chừng lấy chồng xong chắc My phải trốn chồng về nhà ở quá.

*

Trở về nhà tôi nằm lẩn ra giường nghĩ ngợi lan man. Cũng vẫn là chuyện hai đứa lấy nhau. Tôi không thể hiểu được My, nàng làm như chuyện cưới hỏi cũng giống như bao chuyện khác. Sự thực, tôi phải lo tới tăm mắt mũi Gia đình đôi bên đều khá giả, nhưng riêng hai đứa thì rất nghèo. Tôi không muốn nhờ cậy ba mẹ anh em tôi, mà gia đình My thì lại càng không thể. Ít ra, tôi muốn tôi phải là... tôi, một thằng ngon lành, một thằng tự lập. Chả lẽ đến cái việc cưới vợ mà cũng ngửa tay ra xin gia đình nữa sao? Làm vậy thì bết quá, chỉ có những tên "ký sinh" mới làm trò đó. Tôi đã từng nói với My:

- Anh để dành được ba trăm. Liệu có đủ không em?

My cười hồn nhiên:

- Gì mà không đủ. Đừng bày vẽ gì nhiều, miễn cũng như người ta là xong mà.

- Như người ta là thế nào?

- Thì... mua nhẫn cưới đính hột xoàn nho nhỏ thôi, áo cưới kiểu Tây phương cho hợp thời trang, ăn ở nhà hàng đừng lớn quá, độ hai chục thôi..

Tôi tá hỏa? tam tinh:

- Nếu có thể thì chắc không khó lắm, em chỉ phải chịu khó chờ đợi anh vài ba năm nữa thôi.

My cười khúc khích, cầu nhẹ vào vai tôi:

- Trông mặt anh em tưởng anh trúng gió.

- Anh cảm động.

- Vì sao?

- Ý kiến em rất hay và đơn giản.

- Ừ.

- Chỉ tiếc anh không làm nổi.

- Vậy thì thôi, đừng lấy vợ nữa.

My ôm nhẹ đầu tôi áp vào ngực nàng:

- Tội nghiệp anh, em đùa đấy. Anh đừng cố gắng quá sức mình làm gì cho mệt. Riêng phần em, em cũng để dành được chút chút.

Suýt nữa tôi buột miệng hỏi:

- Bao nhiêu hờ em?

Đâu có được. Dù của riêng nàng, tôi cũng không có quyền bắt nàng chung sức góp công với tôi trong vụ này. Tôi vội vàng vung tay:

- Của em thì em cứ giữ để đấy. Anh lo hết được mà.

My nhỏ nhẹ:

- Cho em góp phần lo lắng với anh chứ.

- Anh không muốn...

- Em năn nỉ anh.

Tôi im lặng quay đi, ngượng với mình vì sự im lặng đầu hàng này.

Như thế, việc lo đám cưới vẫn được tiến hành trong bàn tính và gặp nhiều bế tắc khác, tỉ như hôm nay chẳng hạn.

Tôi miên man hình dung ra My, nghĩ về những vui buồn chia xẻ với nàng từ gần sáu năm qua. Con bé tôi yêu của những năm xưa bây giờ vẫn thế. My là một hiện tượng. Và tôi, thầy tướng số đã đoán rằng tôi có máu nghệ sĩ - tôi có máu làm thơ viết truyện ngắn lãng nhãng - nên rất nhiều đam mê. Có nhẽ đúng, vì tôi mê My như mẹ. gái. Mê đến nỗi, tôi không tin mình sẽ "sống cho ra sống" được, nếu mất My.

Đường duyên số đã mở ra vào một buổi chiều Hôm ấy cách nay gần sáu năm, tôi ngồi trong tòa soạn của một tờ tuần báo quen, đấu láo với tên bạn là biên tập viên phụ trách mục văn nghệ. Một truyện ngắn, hai bài thơ đăng trong ba số báo, tờ báo chỉ cho tôi năm xấp Tên bạn cười cười:

- Năm ngàn không đủ tiền cà phê thuốc lá cho những đêm thao thức nặn óc sáng tác.

Tôi cười theo:

- Thích thì viết, tiền bạc nghĩa lý gì.

Tôi biết tôi nói phét. Tiền bạc nghĩa lý lắm chứ, nhất là đối với tôi giai đoạn này. Mua sách đọc, may mặc lật vật... tôi không muốn xin ba mẹ tôi những khoản chi tiêu đó. Tiền học, tiền nuôi ăn, tiền chi tiêu hàng tháng... tôi đã lấy của gia đình. Dù ba tôi là Chủ sự trong một công ty bẽ thế, dù mẹ tôi buôn bán áp phe thêm, đồng tiền kiếm được cũng rất khó khăn, rất giá trị. Tôi không có quyền đòi hơn những gì đã có.

Ngồi nói chuyện trời mưa trời nắng một lúc vừa tính đứng lên ra về thì một cô bé bước vào. Quen thói ngônng ngôn của những tên có chút máu nghệ sĩ, tôi nghĩ thầm:

- Con bé kháu ghê. Độ mười bảy là cùng.

Con bé tiếng vào, ngượng ngập hỏi tôi:

- Thưa ông, tôi xin gặp ông Huy Mạc ạ.

Tôi chỉ tên bạn:

- Tên này đây cô.

Con bé e lệ rút ra một bao thư, lí nhí:

- Thưa ông Huy Mạc. Tôi có mấy bài thơ xin gửi để đăng trong báo... Nếu ông không chê là dở...

Huy Mạc nhìn con bé bằng ánh mắt khó có thể chấp nhận. Đàn ông cái gì cũng đáng khen. Độ lượng, nghĩa hiệp, hào phóng, nhưng chỉ phải nét xấu thấy gái là mắt la mảy liếc như mèo thấy mỡ. Ánh mắt Huy Mạc lúc này đang diễn tả điều đó. Hắn nhìn như xoáy vào người con bé, như thôi miên. Con bé ngượng ngập cúi mặt. Huy Mạc vồn vã:

- Xong ngay. Cô đã gửi bài này cho báo lần nào chưa nhỉ?

- Dạ chưa. Tôi và gia đình mới từ Nha Trang dọn vào Sài Gòn nên bây giờ mới có dịp...

Huy Mạc đưa tay cầm phong thư:

- Bài đây hả. Tôi xem được chứ?

- Dạ. Gửi ông.

Huy Mạc bóc bao thư, lôi ra bốn bài thơ ngắn, mỗi bài độ hai mươi câu. Tôi cúi nhìn trong lúc Huy Mạc lẳng xăng mời con bé ngồi.

Chữ viết công nhận đẹp, tròn trĩnh dễ thương lạ. Chẳng biết em bé nắn nét hàng giờ mới được thế hay không? Tôi nhìn bút hiệu trước. Kiều My. Cha mẹ! Tên nghe kêu dữ, nhưng quả thật xứng với người. Huy Mạc cúi đầu đọc lướt qua bài thơ tám chữ của con bé. Hắn kêu lên:

- Khá quá.

Con bé đỏ mặt. Huy Mạc kêu nữa:

- Được quá.

Con bé lại càng thẹn thùng thêm. Tôi liếc vào trang giấy. Những vần thơ nhẹ nhàng, giản dị nhưng lãng mạn. Tôi hơi ngạc nhiên và bắt đầu nhìn con bé với đôi mắt khác hơn.

Đọc xong bốn bài, Huy Mạc ôn ào:

- Khỏi cần chờ đợi Hộp thư cô cũng biết là cả bốn bài tôi đều chọn đăng hết. Và đăng trong một kỳ, trên hai trang liền nhau có đóng khung...

Con bé có vẻ cảm động:

- Dạ. Cảm ơn ông.

- Nhưng cô phải cho tiếp những bài khác để đi các số sau. Tôi sẽ lãng xê đặc biệt để tên tuổi cô trở thành một hiện tượng quen thuộc với độc giả mới được. Thơ tình của cô lãng mạn và êm ái lắm...

Cả ba chúng tôi đều cười. Huy Mạc vỗ vỗ lên vai tôi:

- Đi theo chiều hướng bay bướm đó thì hiện thời nổi nhất là nhà thơ Thanh Vũ đây.

Con bé kêu lên:

- Ông THANH VŨ đây ạ? Hân hạnh quá, từ mấy năm nay Mỵ theo dõi thơ và truyện ngắn của ông trên báo này không sót một bài nào. Mỵ thích giọng văn của ông ghê đi.

Tôi lại nhìn con bé bằng ánh mắt khác hơn chút nữa. Hình như mũi tôi nở lớn thêm một tí. Tôi nhìn con bé như nhìn một đồng đội, một thi hữu tương đắc. Trong lúc đó Huy Mạc lại nhìn con bé bằng ánh mắt của một bác sĩ, một phân tích gia. Tôi bỗng tự hỏi, sao hắn lại chọn nghề này được nhỉ?

Tôi nói với con bé:

- Mong là cô khen thật lòng.

- Dạ. Mỵ nói thật chứ.

- Cảm ơn cô.

CHúng tôi bắt đầu nói chuyện cởi mở, thân mật hơn. Chỉ vài chục phút sau tôi đã nhận ra con bé này không hiền. Lém lỉnh, đối đáp và có lẽ là bướng bỉnh nữa. Tôi ngạc nhiên khi biết Kiều Mỵ mới mười sáu tuổi. Tôi nghĩ thầm:

- Em lớn quá. Đoán em mười bảy là mình đoán qua gương mặt. Còn thực sự, với thân hình em thì... Vậy mà em mới mười sáu tuổi, gần rưỡi thôi ư?

- Tôi lại thắc mắc, với tuổi ấy em đã có kinh nghiệm gì trong tình ái, em đã có... gì chưa mà sao thơ em ướt át được đến vậy?

Kiều Mỵ ngồi đầu tung bừng với chúng tôi gần một giờ đồng hồ rồi mới đứng lên cáo từ. Huy Mạc có vẻ tiếc ra mặt vì không ai "giữ chùa" cho hắn bỏ đi theo "nàng". Hắn hò hẹn:

- Nhớ mang tiếp các bài khác cho anh nhé. Anh mong đó.

Chúng tôi đã đổi cách xưng hô thân mật từ trước đó. Kiều Mỵ ngoan ngoãn đáp:

- Dạ, em sẽ gửi đến ngay.
- Sao thế. Mang tay đến cho nhanh chứ.
- Em sợ bạn.
- Ồ, bạn gì. Cố gắng một tí, dịp may..

My cúi đầu chào chúng tôi, bước ra cửa. Tôi bỗng nảy một ý định. Phần muốn trêu tức Huy Mạc phần muốn theo hút dẫu con bé dễ thương ấy. Tôi băng khuâng vì "hắn" rồi.

Tôi bảo bạn:

- Tao về.
- Ở chơi chút nữa đã.
- Thôi. Có chút việc.

Huy Mạc nhìn theo bóng Kiều My rồi nhìn tôi có vẻ nghi ngờ. Tôi cười cười nháy mắt với hắn rồi bước ra đường. Kiều My đang nhả nha bước đi. Tôi lặng lẽ đến cạnh nàng:

- Cô không khó chịu vì tôi đi cùng chứ?

Con bé hơi giật mình:

- À.. không, thưa anh.
- Cô về đâu?

My ngập ngừng:

- Em định về nhà người bạn ở gần đây.
- Anh đưa My một quãng đường được chứ?

My không đáp, mỉm cười. Tôi cũng im lặng bước cạnh nàng, cứ như My đã băng lòng. Một chốc, My gọi chuyện:

- Anh làm thơ từ bao lâu rồi?
- Độ năm năm hồi tôi đi lính.

Tôi bật cười. Nỗi gì làm tôi trở thành lúng túng lúc anh lúc tôi, lúc cô lúc gọi tên như thế? Tôi nói thêm:

- Anh giải ngũ sau khi bị thương phải nằm bệnh viện gần ba tháng.

My hỏi tôi đủ thứ chuyện. Thêm một thời gian ngắn mà chúng tôi như thân nhau hơn nữa. Tôi càng khám phá ra ở My những điều hay hay. My kể cho tôi nghe nhiều chuyện mà lẽ ra phải quen nhau khá thân mới biết được. Tôi tự nhủ có lẽ tại con bé - không cô bé chứ - ít tuổi, thơ ngây nên vô tư và cởi mở như thế.

Dù sao thì cũng vì vậy mà tôi quý mến My thêm. Không cần phân tách tôi cũng tự biết tôi và My là đôi bạn vô cùng thân thiết.

Chúng tôi không chỉ cùng đi một đoạn đường mà là đi hết buổi chiều hôm ấy. Tôi đưa My đến nhà cô bạn. My giới thiệu tôi cùng Thực Vy với về... hãnh diện và bạn nàng cũng lộ vẻ hâm mộ tôi ra mặt. Trong một thoáng tôi đã nghĩ, kể ra mình cũng nổi tiếng, cũng "có thứ" lắm đấy chứ.

Thực Vy mời chúng tôi vào nhà. Tôi ngồi với hai cô gái ở trong vườn trên những chiếc ghế mây đan, thật rộng. Nhà Thực Vy khá giàu và cô bé này nói năng nhỏ nhẹ kiểu yếu điệu thực nữ, cũng hay hay.

Hai cô bé nói chuyện với nhau, về một cuộc tranh giải bóng bàn nào đó tổ chức ở Câu Lạc Bộ thanh niên Sài Gòn. Một lát, My quay hỏi tôi:

- Anh biết chơi ping-pong không anh?

- Anh biết, nhưng chơi dở lắm.

Thực Vy góp chuyện:

- My giỏi ping-pong lắm anh. Giỏi từ ngày ở Nha trang cơ. Mỗi lần Vy ra nghỉ hè ngoài đó thường đi với My dự các buổi đấu tranh giải địa phương, hào hứng lắm. My từng đoạt giải rồi đó anh.

My cười lườm bạn:

- Nói nhiều quá đi Vy.

Thực Vy cười tươi:

- Có tài thì phải khoe chứ My. Để Vy nói tiếp. Lần này My đang dự tranh giải vô địch bóng bàn thiếu niên Sài Gòn đấy anh.

Tôi reo lên:

- Hoan hô nhà thơ chuộng thể thao.

My nghiêng đầu kêu:

- Anh trêu My đấy à?

- Đâu có, khen thật đấy chứ. Anh lại thấy hợp với My thêm một điểm: dù là sinh hoạt văn nghệ, anh vẫn ưa tôn chỉ: một tinh thần trong sạch trong một thân thể lành mạnh hơn là bê tha như những đấng nghệ sĩ bây giờ... Trông họ có vẻ bệnh hoạn, yếu đuối thế nào.

My thích thú:

- Anh có thích đấu bóng bàn không?

- Thích chứ.

- My mời anh thứ sáu này đến dự buổi đấu bán kết của My, Nhận lời không?

- Nhận cả hai tay.

- Vậy thì buổi chiều thứ sáu, trước ba giờ anh có mặt ở đây cùng đi với hai đứa tụi này.

Thực Vy nói. Tôi gật đầu sốt sắng. Tôi và My ra về. Chúng tôi đi ngược con đường một chiều êm ả và sang trọng. My hỏi:

- Anh về đâu?
- Phú Nhuận.
- Anh đi bằng phương tiện gì?
- Vespa. Anh gửi ở rạp xinê gần tòa báo.
- Vậy anh đi trước nhé. Mỹ ghé vào chợ mua vài thứ đồ ăn cho mẹ rồi về sau.

Hỏi nhà Mỹ, cô bé chỉ cười không đáp. Tôi không gạn hỏi thêm, tự nhủ sẽ hỏi nàng trong dịp khác. Hay hỏi Thực Vy cũng được. Chúng tôi chia tay nhau, Mỹ rẽ vào lối cửa sau khu chợ. Chiều thứ sáu tôi có mặt ở nhà Thực Vy từ hai giờ. Hai giờ rưỡi Mỹ mới đến. Chúng tôi dọn nhau trong chiếc xe hơi của ba Mỹ, tài xế lái đưa đến câu lạc bộ thanh niên Sài Gòn. Tôi có dịp nhìn kỹ hai cô gái - nhìn kỹ Mỹ thì đúng hơn - trong bộ đồng phục trắng. Áo chemise trắng cổ bẻ, tay ngắn. Quần short trắng vải bóng, giày bata trắng, Mỹ hôm nay bước vào nơi so tài khác hẳn dáng dấp của Mỹ hôm trước, khi bước vào tòa báo. Tự tin, bạo dạn và vững chắc. Mỹ len lỏi qua các đám đông, Thực Vy theo sau và tôi sau cùng. Ban tổ chức hướng dẫn chúng tôi đến chỗ ngồi dành cho đấu thủ. Nam nữ ngồi lẫn lộn, cười nói ồn ào. Nhiều người chào Mỹ, cô bé dơ tay vẫy lại. Tôi chợt thấy mình lạc lõng, mình "xuống thố" giữa khung cảnh này. Tôi bèn ngồi xuống ghế, im thin thít.

Ban tổ chức tuyên bố cuộc đấu để vào chung kết bắt đầu. Tôi ngồi yên theo dõi trận đấu. Đánh đơn và đánh đôi, Mỹ đều có tham dự.

Khi Mỹ ra "sân", tôi thấy hơi hồi hộp. Đối thủ của nàng là một cô tốt tướng, hai bắp chân to và chắc. Cánh tay cô ta lớn và rậm rạp, cứ nhìn không cũng đủ mất tinh thần rồi chứ chưa nói gì đến những cú quạt trái, rờ ve, tiu của cô nàng. Nhưng Mỹ lại không tỏ vẻ gì nao núng. Nàng tự tin, đó là một đức tính.

Cuộc đấu bắt đầu, hiệp đầu Mỹ không khá lắm, bị đối thủ dẫn trước. Mỹ đuổi theo sát nút nhưng vẫn bị thua. Bàn thứ hai đây về quyết định. Mỹ như quên tôi, quên mọi người, không còn giữ gìn nữa mà chỉ chú tâm vào cuộc đấu. Đối thủ của nàng cũng vậy. Mắt cô ta long lên sòng sọc như V1 đáng ghen V2, hai chân dậm bình bịch mỗi lần chuyển mình đón đỡ những cú quạt trái ác liệt của Mỹ. Trông cô ta nặng nề bao nhiêu thì trông Mỹ thanh thoát bấy nhiêu. Mái tóc dài chấm vai xòe ra như đôi cánh chụp xuống chiếc gáy trắng hồng của Mỹ mỗi khi nàng nhảy lên cao hay nghiêng mình chặn banh.

Trận thứ hai Mỹ thắng. Như vậy phải đấu thêm bàn thứ ba. Tôi hồi hộp thấy rõ. Buột miệng, tôi kêu át cả tiếng mọi người để ủng hộ gà nhà.

- Nhất định thắng nhé Mỹ!

Tôi thấy Mỹ nhếch môi cười, giao banh trước. Từng phút trôi qua lồi cuốn hồi hộp. Cuối cùng, tôi thờ ra khoan khoái trong tiếng reo hò cổ vũ của mọi người, Mỹ thắng đối thủ vẻ vang.

Thực Vy bảo bạn:

- Ta cứ tưởng con nhỏ đó ăn gỏi bạn rồi chứ!

Mỹ cười kiêu hãnh:

- Cuối cùng ta ăn gỏi nó.

Thực Vy quay sang tôi:

- Có phải anh Vũ khuyến khích không My?

My nhìn tôi hai má ửng hồng:

- Có lẽ vậy.

Thục Vy trêu:

- Tiếng anh lớn nhất.

Tôi trả lời

- Miệng anh vốn to.

Chúng tôi vui đùa suốt chiều hôm đó.

*

Tôi và My trở thành đôi bạn thật sự. Đúng hơn, một thứ tình cảm nhẹ nhàng đã nhen nhúm trong lòng hai đứa. Tôi cảm thấy yêu My một cách lãng mạn và thơ mộng. My đã mời tôi đến nhà sau một thời gian "tìm hiểu" tôi, My nói thế. Nhà báo Huy Mạc cũng mở máy tấn công nàng nhưng thất bại. Tuy cay cú, Huy Mạc vẫn cố gắng tạo cảm tình với Kiều My bằng những cuốn báo đăng trang trọng những bài thơ của My sáng tác. Huy Mạc cũng được mời đến nhà chơi như tôi, nhưng khác hơn, tôi từng được mời ăn tiệc ở nhà nàng nhân ngày sinh nhật đứa em nhỏ.

Gia đình My khá giàu. Mỗi lần đến chơi tôi đều được tiếp đón nồng hậu. Hình như My đã giới thiệu hơi kỹ tôi nên từ ông bố, từ bà mẹ trở xuống đứa em nhỏ đều biết rõ tôi.

Có một lần đứa em nhỏ của My chạy ra ghé tai tôi thủ thỉ:

- Anh Vũ ơi, bộ anh ... mê chị My hử?

Tôi kêu lên:

- Trời đất!

-???

- Ai bảo em vậy?

- Chị Mỹ. Em nghe chị Mỹ hỏi chị My là thằng Vũ nó mê mày phải không, tao thấy nó chiều mày hơn kếp chiều đào nữa.

- Rồi chị My nói sao?

- Chị My cười cười bỏ đi.

- Nhưng sao em lại hỏi anh vậy?

- Chị Mỹ xúi em hỏi nhưng cảm em nói là chị ấy xúi.

Tôi bật cười. Mỹ là chị lớn nhất của My và cu Nam, cậu bé con này, nhỏ nhất. Gia đình My vui nhộn vậy đó.

Nam lắc tay tôi:

- Phải không anh?

Tôi gật gù, cúi xuống nói nhỏ vào tai thằng bé:

- Ủ, anh mê chị My còn hơn kếp mê đào nữa. Nhưng Nam đừng nói cho ai biết nhé.

Thằng bé gật đầu, nhưng ánh mắt nó chẳng có chút gì bảo đảm cho lời hứa. Và đó là điều mong ước của tôi.

Một người con gái, dù là kém nhan sắc mà có duyên vẫn đáng yêu như thường. Huống hồ My vừa xinh đẹp, vừa có duyên, lại vừa hấp dẫn cuốn hút không tả nổi. Tôi vốn sợ những người con gái đẹp mà vô duyên, nhất là xấu mà vô duyên nữa thì... chỉ có chết. Không phải tôi chê họ, nhưng tôi sợ để lộ sự khó chịu với họ, làm cho họ phải nghĩ xấu về tôi. Tôi không muốn ai giận, ai ghét tôi bao giờ. Với My, lúc nào tôi cũng muốn được cạnh nàng. Con bé mười bảy rồi - đủ năm, đủ tháng - học đệ nhị Hưng Đạo, một trường tư nổi tiếng ở Sài Gòn. Đôi ba ngày tôi lại thu xếp có giờ rảnh đưa nàng đi học hay đón nàng về, hầu có cơ ở chơi lâu. Sau lần cu Nam hỏi nhỏ, tôi bắt đầu nhận thấy mọi người nhìn tôi khác trước. Mẹ nàng vẫn vui vẻ bình thường, nhưng Mỹ, Thảo và My - ba chị em lớn trong nhà - thường nhìn tôi cười cười khó hiểu. Riêng My, cô bé hình như có những cử chỉ thân mật, âu yếm với tôi. Do đó, dù chưa tỏ tình với My, tôi mặc nhiên tự cho mình quyền của một tình nhân đối với một tình nhân.

Chuyện tình của chúng tôi khởi đầu như vậy, sau một năm quen nhau. Tiếp nối nhau bằng những cuộc vui như đi ăn tiệc, xem chiếu bóng, đi bơi, đến nhà bạn bè, đi Vũng Tàu, chúng tôi trở thành đôi tình nhân khăng khít. Và tôi cần phải tỏ tình theo lối dò đường đi nước bước để chờ nàng trả lời có ưng thuận hay không mà câu tỏ tình đầu tiên và chính thức của tôi là:

- Yêu em quá chừng chừng.

Trong một lần ngồi cạnh nhau trong quán vắng trên sông, khi tôi nắm bàn tay nàng và nhìn sâu vào mắt nàng, tôi đã nói như vậy. Phản ứng của My ra sao? Con bé mười bảy ấy quay đi, mỉm cười không nói. Nhưng bàn tay nàng run rẩy trong tay tôi và tôi hiểu nàng đã chính thức là của tôi, kể từ giây phút đó. My là bạn gái, là người yêu, là tình nhân, là người cộng tác là người đem hạnh phúc và sung sướng đến cho tôi. Mỗi tình của chúng tôi là mỗi tình đẹp, chắc chắn phải có nhiều người mong mỏi ở địa vị tôi. Chúng tôi quen nhau và yêu nhau như gần sáu năm qua. Trong suốt thời gian dài dặt đó chúng tôi đã nhiều lần giận nhau, cãi nhau về những bất đồng. Bao giờ cũng tôi làm lành trước, tôi không đủ can đảm chịu đựng nỗi buồn phiền đè nặng trên tim. Nhưng bao giờ cũng là My bày tỏ cử chỉ nồng nàn với tôi trước, vì My biết rõ tôi như biết rõ chính nàng. Giận nhau vì yêu nhau quá đó thôi. Người ta còn có thể bỏ nhau là khác, chứ chẳng cãi nhau mà thôi đâu.

Chuyện chúng tôi yêu nhau cũng gặp trở ngại nho nhỏ. Khi My hai mươi tuổi, My muốn đi làm nhưng gia đình không chịu và tôi phản ứng dữ dội. My bảo đi làm để thành người lớn, như tôi. Tôi đã gia nhập làng báo chính thức từ ba năm nay, kiếm được cũng khá. My bảo đi làm để khỏi phải xin tiền bố mẹ hoài, ít ra là khỏi xin tiền tiêu vặt. Ba nàng muốn My dứt khoát chuyện hôn nhân chứ không muốn nàng đi làm. Khi My mười tám họ hàng bà con mai mối ba bốn đám. Nào bằng cấp, nào địa vị, nào tiền bạc... họ đem những thứ đó ra để mong nàng xiêu lòng. Nhưng con bé vẫn tỉnh bơ, lắc đầu quầy quậy. Khi khám phá ra con bé mê anh chàng nhà báo nghèo, họ đồn đãi um xùm, không còn mai mối nào khác hăng say đến "giúp" nữa. Chúng tôi được yên thân nhất, thời gian này. Nhưng năm My hai mươi hai, gia đình nàng bắt đầu sốt ruột muốn rõ thái độ của tôi. Biết rõ nhiệm vụ "cao cả" của mình hơn ai hết, tôi đã đưa đề nghị tiến tới hôn nhân và nàng làm tôi một phen lên ruột vì cái thói đùa dai của nàng.

Cả một chuỗi dài kỷ niệm dễ thương đã trở lại với tôi trong chốc lát. Tôi trở mình, nằm úp mặt xuống gối. Chiếc gối đơn, mùi quen thuộc, căn phòng nhỏ này là giang sơn và tài sản của tôi trong ngôi nhà của đại gia đình. Một hôm nào đó không xa nữa, tôi sẽ trở thành chủ một gia đình nho nhỏ, mới chỉ có hai người. Mình phải được sống tràn trề hạnh phúc. Mình phải hưởng sự sung sướng mà mình đang có. Tại sao không chiều My, tại sao không dành cho nàng một phần quyền quyết định trong cuộc sống đời của hai đứa, để được nhìn thấy nàng mãn nguyện và để thấy lòng mình tràn trề vui sướng?

Tôi vùng dậy, nhìn đồng hồ. Mới mười giờ tối. Còn có thể đi được. Tôi thay vội bộ quần áo khác, đẩy xe ra đường. Tôi sẽ bảo My khi tôi gặp nàng:

- Anh bằng lòng đấy. Em cứ may mặc, mua sắm theo ý thích. Em cứ đi chọn với bất cứ ai em muốn. Anh bằng lòng tất cả. Mình là dân "chơi" mà em, anh bất chấp. Miễn là em yêu anh hơn nữa, đủ rồi.

*

Đám cưới của chúng tôi được tổ chức khá đầy đủ, không đến nổi vất vả như tôi tưởng. Dù muốn dù không tôi vẫn phải chấp nhận lòng tốt của bà con hai họ mỗi người giúp cho một chút ít trước tin vui của tôi và My. Cuối cùng chúng tôi đã thực hiện xong mọi nghi thức cần thiết cho một cuộc sống chung. Trước ngày cưới, được sự chấp nhận của ba mẹ, tôi đã thuê một ngôi nhà nhỏ khá tiện nghi ở một con ngõ rộng đường Trương Minh Giảng. Ngôi nhà rộng chỉ ba thước sáu nhưng dài gần ba chục thước, có sân đất trước cửa, hợp với thú trồng cây của hai vợ chồng. Tôi và My lẳng xẳng tới lui trang hoàng ngôi nhà theo ý riêng mỗi đứa, mua sắm vật dụng cần thiết. My chống tay lên sườn nghiêng đầu ngắm nghía:

- Tạm được. Mai một rảnh rang em sẽ chỉnh đốn lại mọi thứ cho đàng hoàng hơn.

- Nói nghe ghê quá. Em ý như bà tướng.

My bĩu môi:

- Bà tướng mà ra cái thái độ gì. Em chỉ thích làm bà dân thôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt của My:

- Nhưng em định chỉnh đốn cái gì?

My vung tay:

- Đây này. Cái cầu thang gỗ chẳng hạn. Em sẽ sơn lại màu xanh dương nhạt cho tiếp với màu vôi tường. Màu xám cũ trông buồn thảm quá.

My chỉ khung cửa sổ:

- Em sẽ làm màn cửa màu mỡ gà cho cửa sổ này và cửa sổ ngoài kia. Mát mắt hơn là để ánh sáng lọt vào chói chang như vậy.

My ngồi xuống chiếc ghế nhỏ:

- Hôm nào có thì giờ em sẽ gọi thợ về làm cái giá sách trong phòng ngủ nữa.

Tôi ngạc nhiên:

- Mình có tủ sách rồi thôi em?

- Tủ đó lớn quá, để ở gian phòng ngoài chợ. Khách ngắm. Em muốn có cái giá sách nhỏ gần giường để em lấy sách đọc lúc anh đi làm, cho gần. Và lại em sẽ để chiếc cassette trên đó để nghe nhạc lúc vắng anh nữa.

Tôi đưa hai tay lên trời:

- Thôi, thế tạm đủ. Mình đi công việc cho xong đi em.

Tôi sợ ngồi lâu My sẽ có thời giờ nghĩ thêm một lô sáng kiến nữa thì nguy nên nhắc nhở My nhớ tới việc

đi trao thiệp báo hỷ. Ra tới sân đất cô nàng đã lại nghĩ thêm được một ý nghĩ mới mẻ:

- Mình sẽ lên vừa cây ở đường Nguyễn Trãi mua ít cây về trồng anh nhé. Sân đẹp thế này - củ nhà chỉ trồng có hai cây vú sữa, quê ồm.

Tôi gật đầu, mệt mỏi:

- Thôi đi em. Đứng lúc nữa chắc em tính chuyện xây lại ngôi nhà này quá.

My cười nhẹ, im lặng bước theo tôi. Ngày lễ cưới bà con hai họ đến chật nhà. My không làm tôi đau tim như cô nàng từng hăm dọa. Nàng mặc chiếc áo dài gấm đỏ, đội khăn vàng hoàng hậu, chân đi hài thêu phượng. Một phổ thông của các cô bây giờ là như vậy. Tay My mang găng trắng cầm bó hoa trắng và đeo hoa vải cô dâu cũng màu trắng. Hai đứa cúi đầu vái lạy trước bàn thờ tổ tiên nhà gái, nghe ông cụ nói vài lời "hiếu thị" trước khi My yểu điệu tháo găng chìa ngón tay trắng nuốt cho tôi trao nhẫn cưới. Nàng cũng trao lại tôi một chiếc, trong lúc ấy mấy bà chị họ đeo cho nàng cái kiềng vàng, sợi dây trang sức rườm rà nhiều vòng lớn nhỏ và một vài thứ khác.

Bốn cô phù dâu, bốn chàng phù rể đi quây quần quanh hai chúng tôi ra xe hoa về nhà trai. Lại một lần lễ tơ hồng, thêm một lần nghe giáo huấn.

Chú rể xách chiếc va ly tổ bố của cô dâu tượng trưng cho hành lý ra đi của người con gái về với người ta - vào phòng riêng - căn phòng cũ của tôi - đặt vào một góc và lững lờ đến ngồi ở đầu giường. Đó là tục lệ, như vậy, người chồng sẽ không bị vợ bắt nạt sau này (than ôi). My đến ngồi cạnh tôi, hai đứa nhìn nhau không nói một câu. Mặt cứ thộn ra, thấp thoáng vài cái đầu thò vào rồi lại thụt ra đầy tình quái với giọng cười khúc khích.

Một lúc, My hỏi tôi:

- Mình làm gì bây giờ nhỉ?

- Ngồi đây.

- Sau đó?

- Chờ họ gọi mình ra.

- Để làm gì?

- Chào bà con, tiếp khách và... tiễn họ ra về.

My nghiêng nghiêng người về một bên:

- Mỏi lưng quá. Em muốn nằm ghê.

- Chết. Đừng đùa dai.

- Nói thật đấy chứ.

- Anh lạy em.

My cười khúc khích. Tôi suyt nàng:

- Khê chứ.

- Sao vậy?

- Họ nói cho.

- Nói gì?

- Cô dâu vừa về nhà chồng đã... kém nghiêm trang.

My cãi:

- Nhà này ai chẳng biết em từ mấy năm nay rồi.

- Bà con họ hàng cơ mà.

My thở ra:

- Phiền phức thế.

Tôi đỡ dành nàng:

- Chịu khó một tý. Chỉ còn hôm nay nữa là xong xuôi cả.

Một người anh họ bước vào gọi chúng tôi:

- Chú cô ra tiễn các cụ về.

Tôi dạ nhỏ, đứng lên. My theo tôi ra ngoài. Bà con chúc tụng chúng tôi, có người khen cô dâu đẹp quá, có người khen tôi... tốt số. Tôi mỉm cười, bình thường mà nghe vậy là tôi đã bỏ đi vì gương họ cho người khen. Nhưng bây giờ thì... được. Tôi nghe và thấy hài lòng. Tôi cảm ơn mọi người và mời ăn bánh uống nước. Mấy đứa em gái và cháu gái được sung vào ban tiếp tân để phục dịch khách khứa dùm tôi, lại chỉ thích lân la gần My để trêu đùa nàng:

- Chị Oi chị xinh nhất nước.

- Cô ơi, chú Vũ sắp bỏ đi làm để ở nhà canh chừng cô đó.

My vuốt má, tát yêu từng đứa. Nàng có vẻ hợp với chúng nó. Gì chứ tiết mục ăn, mặc, chơi, và những trò linh kinh đàn bà con gái khác thì My đứng một, đứng thời trang nhất. Ngay trong thời gian hai đứa yêu nhau My đã bị chúng nó quấy rầy vì mấy thứ đó.

- Chị đóng giày ở đâu mà đẹp thế?

- Ở Paris, Phú Nhuận.

- Đưa em đi nhé.

- Còn cháu. Cô dắt cháu đi mua chiếc quần xì gà chứ?

Ừ, ông Công Lý Tân Định lấy công hơi đắt một tý nhưng đẹp khỏi chê.

-Áo dài của em nữa chị.

- Được. Đến Mỹ Trang ngã ba Ông Tạ là yên trí.

Con gái bây giờ... thông minh lắm. Ngày trước, một cửa hàng nào nổi tiếng và sang trọng là họ nhào vô mua sắm, may mặc. Bây giờ lại khác. Họ đi sưu tầm những cửa hàng không nổi tiếng nhưng lại rất đông

khách vì may khéo hay hàng đẹp. Chính nhờ họ mà các cửa hàng không bằng hiệu ấy trở thành danh tiếng, ai cũng biết và tìm đến. Nổi tiếng chẳng kém gì cửa hàng bán đồ "phụ tùng" cho phái yếu Hồng Hoa ở Lê Lợi, hay tiệm làm tóc R. Ở Lê Quý Đôn, hoặc cửa hàng mỹ phẩm độc đáo ở thương xá N. trong chợ lớn.

My đã về làm dâu gia đình tôi trong không khí thân mật đó. Sau một tuần lễ, nàng đã thành con ruột. My đã gọi mẹ tôi bằng tiếng mẹ ngọt hơn tôi từng gọi ba chục năm qua, đùa với các em các cháu tôi thân mật hơn cả tôi từng đùa với chúng.

My nói với tôi:

- Em thành công rồi.

Tôi trêu:

- Vậy mà em đã khóc ngon lành tôi tân hôn thế đó. Em nhớ nhà hay em sợ?

- Cả hai.

My dành những ngày đầu tiên ở nhà sau khi chúng tôi hưởng tuần trăng mật một tuần ở Đà Lạt vào việc nấu nướng và săn sóc tôi. Tôi đi làm về là hai đứa chúi vào nhau nô đùa, phá phách. My làm bánh, nấu chè, và tôi "bị" ăn tối ngày. Đến lúc ngán quá, tôi than phiền:

- Thôi em, đừng làm nữa.

- Sao vậy?

- Anh không ăn nổi nữa và có lẽ sắp đau bao tử mất.

My phụng phịu:

- Chê thì thôi.

Tôi dụ:

- Mình đi thăm bà con, họ hàng kéo họ trách mình quên họ.

My nói:

- Đi thì đi. Anh có về lệ thuộc họ dữ.

- Không phải thế. Anh quý mến tất cả mọi người và anh muốn họ đối với vợ anh cũng thế.

Chúng tôi lại có một cách "giải trí" mới bằng việc đó. Đi thăm độ tuần lễ là hết nơi thăm. Tôi lại ở nhà và mừng thầm rằng My đã quên các dự tính "chỉnh đốn" nhà cửa của nàng trước ngày cưới.

Bản ngày tôi đi làm hai buổi. Tối về đọc báo, coi sách hoặc coi tivi cạnh My, lòng tràn ắp niềm hạnh phúc vỡ bờ bên người vợ tuyệt vời.

Tuyệt vời như giấc mơ đêm nay!

Đối với gia đình tôi, ngày thứ ba mới chính là ngày chủ nhật. Ngày ấy tôi không phải đi làm vì báo nghỉ hàng tuần. Tôi được ngủ trể được nằm dài người thoải mái mà không phải giật mình lo nghĩ chuyện gì. Cho đến khi nào mùi hành, tỏi phi thơm phức chui vào khứu giác tôi mới giật mình thức giấc. Đó là lúc Mẹ loay hoay dọn quà sáng. Trứng ốp la, mì nấu, hoặc làm món gì Mẹ cũng chiên để bỏ vào cho tôi thích khẩu.

Nhưng sáng thứ ba này tôi thức dậy không phải vì cái mùi quen thuộc đó. Mẹ ngồi cạnh tôi khi tôi giật mình mở mắt, một ngón tay nàng gãi nhẹ trên má, mũi tôi.

Tôi hỏi, sau cái ngáp dài:

- Em dậy sớm thế?

- Chín giờ rồi đó ông. Mà này, anh chẳng lịch sự gì cả.

- sao?

- Anh ngáp trước mặt em.

- Ừ?

- Mà anh không che miệng.

Tôi thở ra:

- anh xin lỗi.

Mẹ tỏ vẻ bằng lòng:

- Em tha lỗi cho anh. Phải lịch sự với phụ nữ, dù người đó là vợ mình rồi.

- Đúng vậy.

- Từ nay đừng thế nữa nhé.

- Dạ.

Mẹ cười:

- Hôm nay sao anh ngoan vậy?

Tôi ngồi bật dậy:

- Để đáp lại tấm thịnh tình của em.. đêm qua.

Mẹ liếc xéo tôi:

- Ấu. Bừa bãi. Không chịu giữ gìn kỷ lưỡng, lỡ có bầu thì sao?

Chúng tôi đã nhiều lần bàn cãi về vấn đề kế hoạch hóa gia đình, bày tỏ những trù tính thật lý tưởng. Chẳng hạn như ít nhất hai năm sau ngày cưới mới có đứa con thứ nhất. Hai năm sau đứa thứ hai và tạm ngưng ở đó. Cả hai vợ chồng dồn nỗ lực vào việc săn sóc hai đứa con để chúng trở thành những đứa con "tuyệt diệu". Do đó việc "kiêng cử" tính toán đã được chúng tôi "điều nghiên" kỹ lưỡng.

Tôi liềm vung tay:

- Anh bắt đầu thích có con. Nếu lần này.. có, thì cũng chẳng than phiền gì.

Tôi bước ra sân rửa mặt đánh răng, trong lúc Mỹ gấp lại chăn màn. Tôi gọi vọng vào:

- Em ơi.

- Dạ.

- Sao hôm nay không thấy em làm quà sáng?

- Ủ, em có một đề nghị.

- Gì nữa đó?

- Mình sẽ đi ăn phở ở tiệm.

- Chà, sao nổi hứng ghê thế?

Mỹ bước ra đứng cạnh tôi, tựa lưng vào tường:

- Để anh "tắm bồn" một chút cho có sức.

Tôi phì cười. Cô bé có ý định đó trước đêm qua hay sau đêm qua?

Tôi đi vào. Mỹ lại theo sau lưng. Câu chuyện cũ lại được Mỹ gợi tiếp:

- Nếu lỡ có bầu thì sao, anh?

- Chả sao cả.

- Không phải. Mỹ muốn hỏi anh thích trai hay gái?

- Em hỏi nhiều lần rồi.

- Trai?

- Ủ.

- Lý do?

- Con trai đầu lòng sẽ dạy dỗ trông nom các em nó chu đáo hơn.

Mỹ bấu môi, cong cớn:

- Anh ích kỷ, anh không chiều em gì cả.

Tôi ngẩn người:

- Chứ em muốn thế nào?

- Con gái.

- Tại sao?

- Con gái để em may quần áo đẹp cho nó mặc, dắt nó đi chơi cho thiên hạ tưởng hai chị em. Con gái có đủ kiểu ăn mặc đẹp hơn con trai.

Tôi mỉm cười nhìn My. Ủ, dám thiên hạ tưởng hai mẹ con là hai chị em thật.. My hai mươi hai tuổi rồi mà trông chẳng khác hồi tôi mới quen bao nhiêu. Chỉ cao hơn một tí, người lớn hơn một tí. My mặc bộ đồ ngủ màu hồng may theo kiểu áo bà bầu, tóc buộc thành hai cái đuôi ở phía sau, đường ngôi rẽ giữa thật thẳng trông như sợi dây trắng nối liền với chiếc gáy nõn nà. Theo tôi, cái gáy của người con gái hấp dẫn nhất, khi nhìn từ phía sau. Một chiếc cổ thon, dài và trắng muốt mịn màng, lắt phất những mái tóc mỏng mỏng bay theo gió để làm người nhìn xúc động. Chiếc gáy cứu vãn rất nhiều cho cái cổ không được thon lắm, cho cái lưng không được thẳng mấy của người phụ nữ, xóa mờ những quan sát khắt khe người người nhìn. My đang đứng nhìn ra cửa sổ và tôi thấy nàng gần như ở phía sau lưng. Tầm thân mảnh mai nhưng đầy đặn, cổ khá cao, chân dài. My tượng trưng cho mẫu người mà nam giới thường ao ước.

Tôi nói:

- Dám lắm.

My cười:

- Vậy bằng lòng con gái chưa?

- trai gái gì cũng tốt.

My nêu ra một tiết mục mới:

- Anh tính đặt tên con chưa?

- trai hay gái?

- Cả hai, lúc cần là có liền.

- Rồi.

My ngồi sát cạnh tôi, bẻ lại cổ áo ngủ của tôi:

- tên gì?

- Con trai thì tên phải hùng mạnh, nói lên được ý chí cao cả và tấm lòng bao la của nó mà mình mong ước. Chẳng hạn đặt là... Trường Sơn, Trường Bách..

My ngẫm nghĩ:

- Cũng hay hay Còn con gái?

- Con gái phải dịu dàng, yếu điệu một tí.

- Chẳng hạn.

- Thị Mệ, Thị Hím được không?

- Em không đùa đâu.

- Anh chưa tìm được chữ nào vừa ây vừa ý nghĩa.

My nói:

- Để em đặt cho.

Tôi ngó My đăm đăm:

- Có chưa?

- Rồi.

- Nói anh nghe đi.

- Thực Vy!

Tôi kêu lên:

- Tên bạn em mà.

My thân nhiên:

- Ủ, cũng được chứ sao. Nó là con bạn thân nhất của em. Nó xinh đẹp, hiền ngoan. Tên nó đẹp. Nó lại đánh dấu ngày chúng mình quen nhau nữa... Em hỏi nó rồi.

- Cô ấy bảo sao?

- Thích mê đi ấy chứ lý.

My vậy mà lẳng mạn góm. Việc làm ấy chứa đựng đầy ý nghĩa đáng yêu, khiến tôi cảm động.

- Được lắm. Vậy mình sẽ chọn hai tên Trường Sơn và Thực Vy nhé

My gật đầu. Nàng chợt kêu lên:

- Phải đặt cho chúng một cái tên để gọi ở nhà nữa chứ?

- Có cần thiết không My?

- Cần. Cần lắm. Phải thế mới dễ thương.

Tôi đùa:

- Bê bi, mi nhon, được không?

My nhăn mặt:

- Bỏ đi, nghe chướng lắm. Minh dân Mít, đặt tên Mít dễ nghe hơn.

Tôi gật gù:

- Vợ tôi được quá. Anh cũng ghét cái trò đó. Việt Nam trăm phần trăm mà gọi con cứ vang cả xóm làng bằng những cái tên Bê bi, Ni Na, Ni Nô... không lọt tai chút nào.

My pha trò:

- Hay là mình bắt chước họ đặt tên Tô Tô, Ki Ki, Ka ka nhé anh?

- Đừng đem con anh ra sỉ nhục như vậy.

Chúng tôi cùng cười, tôi tiếp:

- Khi chúng nó đến tuổi đi học anh đề nghị chọn cho con một cái vườn trẻ ngon lành.

- Nhưng phải là vườn trẻ không dây con nít bằng những cái "Phè rơ giấc cờ đỉnh "thằng" đông" mà là những bài như:

Công cha như núi Thái Sơn

nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra

một lòng thờ mẹ kính cha

cho tròn chữ hiếu mới là đạo con

hay

Trông kia con voi nó đứm grung rinh

Nghiêng mình trong đám nhìn trắng vò tơ

Anh chàng voi ta thích chí mê toi

Liền vời anh khác đặng xa lại chơi

Nhiều dân tộc tính và đầy ý nghĩa, nhĩ anh?

- Đúng thế. Nhưng này, chúng mình vẫn chưa nghĩ ra được cái tên riêng nào để đặt cho con cả mà?

My cười vui:

- Em đã nghĩ rồi. Con trai thì gọi thằng Cu Tý con gái thì gọi con Tý con. Được không?

- Dễ thương lắm. Em luôn luôn tuyệt diệu.

- Và những cái tên đó sẽ được truyền lại cho những đứa tiếp theo.

- Đồng ý. Bấy tám đứa chia nhau hai cái tên đó đủ rồi.

My kêu lên:

- Không. Nhiều quá. Tôi đa bốn đứa thôi. Anh muốn em thành bà già xác xơ hay sao đây?

Tôi ôm choàng lấy cổ vợ, nói nhẹ vào tai nàng:

- Nào bây giờ mình đi ăn phở. Và anh đề nghị thêm một tiết mục nữa.

- Gì?

- Xi nê, mi ni Rex A Phim hay lắm.

- Sang nhĩ?

- Buổi sáng giá vé không đến nổi cắt cổ, vả lại để mừng cho chúng mình có thêm những tương đồng về con cái cũng nên "phây phả" một chút.

- Chấp thuận đề nghị của ông bạn.

Nói xong, My tìm môi tôi. Bao giờ cũng vậy, My vẫn là người bày tỏ những nông nản trong những dịp mà người nhận là tôi không thể nào từ chối được.

*

Tú là cô em nhỏ của My. Hiện đang ở cái tuổi của My vào lúc tôi mới gặp nàng. Chị em giống nhau thể không biết. Tú cũng xinh đẹp, hao hao dáng dấp của chị. Con bé này còn theo thời trang hơn cả chị nữa. Tôi thương Tú và hay rủ Tú đi chơi với vợ chồng tôi. tuy nhiên Tú lại hay bị tôi cần nhằn nhất trong lũ em của My, cái "tội" mà Tú bị tôi mắng thường xuyên nhất là Tú hay trang điểm quá lố, lạm dụng phấn son và mỹ phẩm. Tôi bảo Tú:

- Tú soi gương xem. Da dễ mịn màng thế mà cứ trát mãi phấn vào hư hết cả da mặt. Son nữa, cái son màu đỏ chói ấy.

- Sao cơ?

- Cách đây nhiều năm, ngay hồi anh còn nhỏ người ta đã dùng thứ son ấy rồi.

- Thế ạ?

- Nhưng giới phụ nữ dùng nó lúc đó không phải là các cô từ tể. Mà là giới me Tây, gái bán phần buôn hương hay me Mỹ sau này... Bây giờ nhìn thấy các cô tô son ấy, tôi em rằng nhiều người sẽ khó chịu vì bị ám ảnh...

Tú nhún vai thật điệu:

- Đời mới mà anh. Phải quên dĩ vãng đi chứ.

- Nhưng trông chói chang khó chịu lắm.

- Anh thấy mấy cô kiểu mẫu quảng cáo đồng hồ trên xi nê không? Họ tô son đỏ chói mà đẹp ghê.

- Họ là những người ngoại quốc. Khác nhau ở sự hợp lý đối với mỗi thành phần xử dụng.

- tụi trẻ bây giờ đều giống nhau. Em nghĩ là anh sẽ quen mắt.

Tôi cũng dần dần quen mắt thật, và cũng bắt đầu thấy hay hay Nhưng đồng thời, dù vẫn còn dùng màu son đỏ, Tú đã tô nhạt hơn, như ý tôi muốn. Và thật bất ngờ, một hôm tôi đã thấy trên bàn phấn của My có thỏi son màu đỏ. My hỏi:

- Anh ghét lắm phải không?

tôi thần nhiên:

- Không. Anh quen mắt rồi.

Tuy nhiên, có một thứ mà tôi không quen mắt, dù nhìn thấy từ lâu. Đó là loại túi vải có tua mà mấy anh "Tây" Hippy đeo lưng lẳng bên vai, trông hết sức bụi đời. Cái túi ấy bây giờ xuất hiện nhan nhản trên vai các cô trong đủ kiểu trang phục, tẻ nhạt nhất là lưng lẳng bên cạnh những chiếc áo dài tha thướt. Một sự đua đòi lố lăng, tôi vẫn mong sẽ biến mất nhanh như những mốt xách giỏ mây, bóp to cầm tay hay mái tóc dài "gà chết" của bọn con trai bệnh hoạn.

Buổi tối tôi và My đang coi ti vi thì Tú đến. Con bé con này mặc sơ mi đỏ, quần pát trắng, đeo chiếc dây kim khí loằng ngoằng quanh cổ. Tú nhảy tí tách vào nhà, miệng hét vang:

- Chào ông bà.

Tôi cười với Tú, còn My vẫn thản nhiên nằm gối đầu trên đôi chân duỗi dài của tôi nhìn Tú hất hàm:

- Có gì vui thế này?

- Đến rủ ông bà đi xi nê.

- Phim gì?

- Tình Hận ở Eden đấy.

- Mà bao tao hả?

- Ừ.

Tôi kêu lên:

- TÚ ngon nhỉ. Chuyện lạ.

Tú lườm tôi:

- Anh làm như em là vua keo kiệt xưa nay.

- Không phải thế. Nhưng ít khi Tú nổi hứng bất tử như vậy mà.

- Mẹ mới cho em năm xấp đèn công khó em đi thu tiền hụi cho mẹ trong ba ngày qua.

- À, ra thế.

My nhìn tôi:

- Đi anh?

Tôi gật đầu:

- Đi, cho Tú khỏi buồn.

Tú cười:

- Đúng vậy. Không biết tiêu tiền vào việc gì.

- Đưa tao tiêu cho.

My vừa nói vừa ngồi dậy:

- Bà không nên tiêu

- Sao vậy?

- Bà tiêu hoang ông Vũ lại lo âu mất công.

Chúng tôi sửa soạn một lúc rồi kéo nhau ra khỏi nhà. Tôi chở My bằng chiếc Vespa cũ và Tú đi PC.

Tú dục:

- Lẹ lên, sợ sắp vô phim chính rồi đó.

Tôi nhìn đồng hồ:

- Chưa đâu, mới 9 giờ kém mười lăm. Ít nhất cũng 30 phút nữa mới hết thời sự và phim chiếu thử.

Ráp hát đồng nghệt người, vé trên lầu đã hết tôi phải mua dưới nhà (dĩ nhiên bằng tiền của Tú). Ba đưa nắm tay nhau đi trong bóng tối như sấm mờ gậy. Tìm được chỗ ngồi, Tú gác hai chân lên thành ghế trước, bỏ đôi guốc cao lênh khênh dưới gầm ghế. Loại guốc này hiện thời đang thịnh hành. Cao ít ra là một tấc. Dĩ nhiên My và Tú không thể thiếu đôi guốc thời trang đó. Cũng như bộ đồ áo dài quần đen của hai cô đang mặc, đều đúng mốt. Áo dài bằng hàng nút-sơ-lin mỏng dính màu rêu và màu đỏ sẫm, vạt ngắn gần đầu gối, quần sa tanh đen gài nút giữa, ống từ năm mươi phân đến sáu mươi. Loại quần này may xéo phải tốn ít ra là hai thước rưỡi vải, và nếu cô nào "đầy đà" một chút có khi tốn đến.. năm sáu thước.

Nhìn vào một người con gái đúng thời trang là nhìn thấy ý nghĩa của câu tài hóa lưu thông. Và dễ dàng có những kết luận đúng nghĩa về con gái.

- Con gái đúng là.. con gái.

Hai chị em gác chân lên thành ghế trước, dĩ nhiên là nhon nhón đầu ngón chân thôi, không phải đưa nguyên cặp giò khả ái lên đầu, lên vai người ngồi trước mặt, nên tôi chấp nhận. Tí ta tí tách cấn hột bí My và Tú thì thâm đầu chuyện. Cuốn phim cũng chẳng hay cho lắm, đối với tôi, vì cốt chuyện thuộc loại mới quá và thiếu nội tâm. Tôi lắng nghe hai cô đầu láo:

- Nó rủ em đi Vũng Tàu...

- Mà nhận lời không?

- Không. Đi tay đôi đời nào ba mẹ cho, vả lại em cũng ngán.

- Nó có nói gì không?

- Nó bảo nó yêu em, muốn có dịp ở cạnh em.

Tôi xía vô:

- Nó nào vậy?

My quay sang:

- Xấu tính xấu nết. Nghe lóm chuyện đàn bà người ta.

- Ai bảo cứ gáy vào tai anh.

Tú chui đầu lại gần tôi:

- Tên bạn trai em rủ em đi Vũng Tàu và tán em.

- Tú bằng lòng anh chàng không?

- Không ưa hẳn nhưng cũng không ghét. Em quen chơi vậy thôi. Tụi em bạn bè nhiều nhưng không cặp kè bồ bịch với ai. Quen kiểu National cho đời vui tươi vậy mà.

- Cậu ta làm gì?

- Con một ông lớn trong giới ngân hàng. Hẳn muốn giúp em vào làm ngân hàng do bố hẳn làm chủ tịch Tổng Giám đốc nhưng em chê, không muốn làm ơn ai.

tôi ngồi im, Tú hỏi:

- Em là thế có đúng không anh?

Tôi trả lời:

- Nếu Tú nghĩ là Tú có lý thì được.

Tú cười, hàm răng trắng bóng trong tối. Nụ cười như muốn nói:

- Anh vừa lòng nhé, ông anh khó tính của tôi.

My nhét nắm hạt bí vào tay tôi:

- Ăn đi.

Tôi trả lại:

- Anh không ăn.

- Ăn!

- Anh hút thuốc mà.

- Kệ. Không ăn em giận.

Tôi thờ dãi, đành ăn vậy. Tôi biết rõ tôi. Tôi biết tôi chiều nàng quá. Nhưng làm sao được, khi tôi mê, tôi yêu nàng quá thể. (Tuy nhiên, như vậy đâu có nghĩa là tôi sợ My nhỉ.)

Cuốn phim đang tới đoạn thiên hạ tắm biển, phô bày những gì đáng phô bày cho khán giả xem. Hai chị em lại xăm xi bàn về một quần tắm, áo tắm, một áo đi dạo bãi, một mắt kính đi biển qua hình ảnh các tài tử trên phim. Tôi ngả người ra thành ghế, tự nhủ:

- Gì cũng được. Nhưng đừng rủ nhau đi mua sắm những thứ đó nhé. Kẻo rồi anh phải nghĩ việc sở đưa em ra Vũng Tàu để em trình bày thời trang đúng mốt cho thiên hạ lé mắt thì mệt lắm.

Cầu nguyện xong, tôi chăm chú theo dõi cuốn phim và tự nhiên thấy phim hay hơn trước.

*

Ra khỏi rạp hát bóng chúng tôi kéo nhau đến khu Ngã Sáu ăn quà. Về khuya, trong khi thành phố đi dần vào giấc ngủ say thì còn nhiều nơi sinh hoạt sống động như khu này, ở nhiều chỗ khác. Dù các loại hàng quà khoái khẩu tụ họp ở đây. Mỗi đứa làm một tô bò viên, một ly sâm bổ lượng.

Đang ăn, Tú chợt kêu lên:

- À, My này.

- Gì vậy?

- Em quên chưa kể My nghe chuyện này. Hồi chiều anh Tuấn đến nhà báo tin chị ấy sanh.

My sững sốt:

- Bà ấy sanh non à?

- Ừ.

Tuấn là bạn My từ thừa còn đi học. Tuấn có thời mê Hải như điên, nhờ My làm mai nên hai người lấy nhau.

My hỏi dồn:

- Trai hay gái?

- Con gái, cân nặng một ký rưỡi.

- Nhỏ quá.

- Mới bảy tháng rưỡi.

- Khỏe thân Hải. Rồi sao?

- Bà ấy sanh ở Biên Hòa, may mà anh Tuấn đưa vào nhà thương kịp sanh xong đứa bé được nuôi trong lòng kính, mẹ con đều khỏe mạnh.

- Hiện giờ hai mẹ con Hải nằm ở đâu?

- Một anh bạn nói giúp đưa được vào bệnh viện Cơ Đốc nuôi đứa bé, chu đáo và hợp phép dưỡng nhi lắm. Còn chị Hải về bên nhà chồng dưỡng sức rồi.

My lại kêu lên:

- Tội nghiệp Hải.

Tôi bực tức:

- Cái bệnh viện gì... đó ở Biên Hòa đáng đưa lên mặt báo quá. Để đó, ngày mai anh sẽ phang một bài để bộ Y tế chú ý tới mà sửa sai mới được. Sinh mạng người ta mà họ coi như trò đùa.

My tán thành:

- Nên làm lắm.

Tú hỏi:

- Anh chị đi thăm chị Hải không?

Tôi gật đầu:

- có chứ. tối mai mình đi thăm nhé em.

- Nhớ mua quà cho Hải anh ạ. Anh thấy chưa, tội nghiệp đàn bà tụi em không?

Và My hỏi nhỏ:

- Anh còn mong em có bầu nữa hay thôi?

Tôi tỉnh bơ:

- Mong chứ. Đàn bà đẹp nhất là ở hình ảnh cao quý đó mà.

My thì thâm:

- Em sẽ cho anh một đứa con.

- Bao giờ?

- Khi nào anh muốn.

- Con gái.

- Không, Con trai.

- Trai hay gái cũng tốt. Em không muốn kế hoạch hóa gia đình nữa sao?

- Có chứ. Nhưng nếu anh muốn..

Tôi vuốt nhẹ má nàng:

- Cám ơn em. Nhưng anh không muốn hủy bỏ chương trình của chúng mình.

My nhìn tôi, đôi mắt long lanh. Tôi đọc được cả một trời yêu thương chứa trong tia nhìn đó.

Sau ngày cưới My bỏ học. Viện có đề có thì giờ săn sóc cho tôi. Tuy bằng lòng với sự hy sinh đó, tôi cũng thấy buồn. Trong thâm tâm, tôi mong My học lên cao nữa, và gặt hái được kết quả tốt đẹp. Nói ý nghĩ đó với My, tôi được nàng hứa hẹn:

- em sẽ tiếp tục học sau vài năm nghỉ ngơi. Có thể thời gian này em đi học thêm sinh ngữ.

Tôi ngạc nhiên vì những trù tính đó của My. Vặn vẹo mãi tôi mới biết My đang "âm mưu" một kế hoạch: đi làm.

- Tại sao My muốn thế mà không hỏi ý kiến anh?

My dịu dàng:

- Không phải em không hỏi mà em chưa hỏi. Em muốn đi học thêm sinh ngữ cho thật giỏi đã, chừng đó nói với anh cũng không muộn.

- Em tính làm gì?

- Chưa biết. Nhưng mấy đứa bạn hứa tìm việc dùm em, bất cứ lúc nào.

- Em tin họ?

- Chứ sao.

Tôi cần nhằn:

- Làm như để tìm việc lắm.

- Tụi nó bảo em thích hợp với những vai trò giao tế, hoặc nhân viên các cơ sở thương mại lớn.

Tôi hiểu câu nói đó. My đẹp, sang, hoạt bát. Những thứ đó quá đủ cho vai trò một nhân viên phụ trách những việc cần tiếp xúc nhiều với mọi giới. Và My muốn giỏi sinh ngữ để nhận những chức vụ cao, lương hậu.

Tôi im lặng quay đi, lòng trĩu buồn. Đành rằng cuộc sống chật vật, đành rằng gia đình không được sung túc lắm nhưng tôi vẫn đủ sức lo lắng cho cả hai đứa. My đã làm tôi cảm thấy mình bất lực. Từ ngày lấy nhau đến nay đã gần một năm, tôi như sống trong mộng đẹp, không mơ ước gì thêm. Chúng tôi vẫn thỉnh thoảng sáng tác thơ đăng trên báo tôi làm. My không còn thú chơi ping pong nữa, kể từ lần thất bại trong giải vô địch bóng bàn thiếu niên Sài gòn năm ấy. Cuộc tranh đua diễn ra trong thời gian tôi công tác xa cho tòa báo, khi trở về thì My báo tin thất bại. My nói:

- Đối thủ xuất sắc hơn My nhiều.

Tôi khuyến khích:

- Cố gắng tập dượt nữa, lần khác My sẽ thắng.

My không chơi nữa, vì My đã là đàn bà và đàn bà thì phải chững chạc, My nói thế. Sự thực My chẳng thay đổi gì trong cuộc sống và My bỏ bóng bàn chỉ vì My không thích nữa thế thôi. Riêng Thục Vy, cô nhỏ đó vẫn tiếp tục theo đuổi, nhưng chắc chỉ để giải trí cho vui.

Trong cuộc sống êm đềm, hạnh phúc này tôi không hề ngờ đến những toan tính của vợ tôi. Nên vừa bức, vừa buồn, nét bất mãn lộ rõ trên mặt.

My biết, nhưng nàng lờ đi. Tôi cũng không nói gì thêm. Một buổi tối vợ chồng đi ngủ sớm. Tôi đang nằm nhắm mắt, My cù vào nách tôi:

- Ngủ sớm thế ông?
- Anh... đau bao tử.
- Lại bao tử.
- Thật chứ. Đau bao tử hay buồn ngủ sớm, nhất là sau bữa ăn.
- Vậy sao anh không kiêng cử, còn nhậu nhẹt rượu chè hoài cho bệnh nặng?
- Bậy. Anh uống tí chút cho vui.
- Không uống có buồn không?
- Không. Nhưng uống vào thì vui hơn nữa.

My nheo mắt nhìn tôi:

- Vui thế nào?
- Lúc ấy nhìn đời thấy đẹp và lạc quan hơn.
- Anh bị quan?
- chút chút thôi.
- Em cũng vậy! Và đó là lý do em muốn đi làm đầy Vũ.

My bắt đầu đề cập lại chuyện đó rồi đây. Tôi nghĩ thầm, và tỏ vẻ không sốt sắng mấy.

My tiếp:

- Em biết anh không thích cho em đi làm.

Tôi trả lời thẳng:

- Chính vậy.
- Và anh không muốn anh phải nghĩ là anh đã không bảo bọc nổi em?
- Đúng thế đó My.

My vui vẻ:

- Sự thực, không có gì thiếu thốn. Chúng mình vẫn khá hơn những người khác, sau ngày cưới chúng mình lại còn một số tiền để dành của hai gia đình mừng nữa. Với số tiền đó mình dư sức sống tạm đủ trong hai năm dù anh thất nghiệp. Nhưng có bao giờ anh nghĩ sẽ xảy đến tình trạng khó khăn bất trắc hoặc là sau khi mình cạn số tiền đó? Em muốn đi làm, muốn chia xẻ với anh sự cực khổ để nhận rõ giá trị đồng tiền...
- Nói như vậy cũng đủ chứng tỏ em rõ giá trị tiền bạc rồi. Anh công nhận em biết lo xa.

- Tất cả chỉ còn trở ngại vì tự ái của anh bị tổn thương. Anh thiếu thực tế. Anh hay mơ mộng, em biết. Chồng My là nghệ sĩ, là thi sĩ mà. Lại là nhà báo nữa. Nhà báo thì thường hay ăn tiêu theo kiểu vung tay quá trán, đúng không?

- Đúng , như riêng anh...

My ngắt lời tôi:

- Anh không tiêu bừa bãi, em biết. Nhưng em không muốn khổ sở vì ý nghĩ anh phải nhịn ăn, nhịn mặc để chia sẻ cho em, để nhường sự sung túc đầy đủ cho riêng em. Em muốn chúng mình phải lo lắng cho nhau, vì nhau, cùng góp sức xây dựng gia đình vững chắc hơn nữa. Em còn nhớ trước đây có lần anh nói: "mình khá giàu mà". Em muốn có ngày anh sẽ nói "mình giàu to rồi". Ngày đó em sẽ nghỉ ngơi.

- Tại sao em muốn thế?

- Anh không nghĩ đến lúc chúng mình có con sao? Con chúng mình phải được đầy đủ, sung sướng hơn bố mẹ nó. Phải nghĩ đến chúng nó, ngay từ bây giờ...

Tôi ngạc nhiên thực sự. Chưa bao giờ nghe My nói những điều tương tự như vậy. Chưa khi nào tôi biết được những ưu tư của My rõ ràng đến thế. Tôi lại thêm một lần nhìn My bằng con mắt khác, vừa cảm phục vừa thông cảm. Và tôi nói:

- Em thuyết phục được anh rồi.

- Em đã đoán trước được kết quả.

- GHê nhi?

- Anh luôn luôn biết điều.

Tôi đùa:

- Giả tỷ anh nhất định không đồng ý?

- Em sẽ đâm treo ba sườn Vũ ra.

- A...

Tôi nhào đến My. Hai đứa vật nhau huỳnh huych trên giường, đột nhiên My co rút người rúc vào lòng tôi như con tôm bé nhỏ:

- Đùa thế. Em sẽ quỳ xuống năn nỉ anh.

Tôi nằm im. Nâng cằm My lên, tôi nhìn sâu vào mắt nàng. Đôi mắt đẹp quá, đẹp như cha tôi mẹ tôi khi âu yếm săn sóc tôi từ thuở thơ ngây đến lớn khôn. Tôi hôn lên trán nàng:

- Anh có em là có tất cả.

My ôm siết tôi, hai đứa hôn nhau say đắm. Ánh mắt tôi chạm vào cuốn lịch treo tường. Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi ôm chặt lấy My, lăn tròn. My nghe giọng cười hi hi quen thuộc của tôi và nàng hiểu rõ "âm hiệu" đó.

My không phản đối. Không có gì nguy hiểm!

*

My đi làm đã được một tuần. Nhờ một cô bạn giới thiệu, My giữ công việc tiếp khách hàng cho một công ty ngoại quốc kinh doanh về nông cụ. Công ty này của Nhật, mới mở chi nhánh ở Việt Nam và khá lớn.

Cô bạn khoe với tôi:

- Vừa thấy My là người ta chấp nhận liền, anh Vũ ơi.

Tôi gật đầu, lừng khừng:

- Tôi cũng đoán vậy.

- Lương hơn ba chục ngàn, còn có thể tăng nữa sau ít tháng.

- Chị lo lắng dùm My, cảm ơn chị nhiều. Không biết có nhận thấy vẻ châm chọc của tôi không, cô bạn My vẫn thân nhiên:

- Có gì mà ơn với nghĩa, anh. Bạn bè giúp nhau là sự thường mà.

Ngày đầu đi làm về My tỏ vẻ hăng hái. Nàng khoe đủ thứ, tôi chú ý nghe, không phải vì thích nghe mà vì muốn tìm hiểu về nơi làm việc của nàng. Một Giám đốc người Nhật, phó giám đốc người Việt Nam, hai nữ thư ký, bốn tiếp viên. Nam và nữ thường trực có mặt tại sở. Ngoài ra còn có một số chuyên viên máy móc và quảng cáo viên đến sở bất thường hoặc là từ các tỉnh về liên lạc. Sở của My là bấy nhiêu đó.

Mấy ngày sau My có vẻ thảnh thơi. Tưởng là ít việc, nhưng My bận rộn luôn vì điện thoại của khách hàng gọi lại, hoặc khách đến tận nơi coi mẫu. Điều lạ, khách hàng nhiều người là ngoại quốc, thuộc các cơ quan hay các công ty đến giao dịch thương mại. My được "chiếu cố" nhiều nhất, vì khách thích được hỏi người đẹp hơn là hỏi mấy ông sồn sồn đứng lè phè ở đó, mặt mũi nghiêm trang.

Sinh hoạt gia đình tôi bị xáo trộn. Tôi đưa và đón My ngày hai buổi, trưa về nhà nàng ăn cơm, tối My nấu lấy.

Tôi hỏi My và hy vọng My sẽ bỏ cuộc:

- Sao đã chán đi làm chưa em?

My cau mày:

- Anh không bằng lòng à?

- Đâu có. Anh sợ em chịu không quen.

- Có gì đâu. Công việc rất vừa sức em.

Từ đó tôi không nói gì về việc sở của My nữa, và My bắt đầu có vẻ chịu đựng quen rồi.

Công việc của tôi chỉ bận buổi sáng và rảnh buổi chiều nên tôi lại có thì giờ lang bang chờ My tan sở để đón nàng về. Một đôi khi tôi ghé thăm mấy cô bạn gái "ngày xưa", đầu hót tâm phào hay tán phó mát cho qua thì giờ. My biết là tôi rảnh, nhưng không bao giờ thắc mắc tôi đi đâu, làm gì trong thời gian đó. Có lẽ nàng sợ tôi trách là xen vào công việc của tôi trong khi nàng không muốn tôi xen vào công việc của nàng.

Một lần tôi còn hẹn cô bạn gái vui tính, quen khá lâu, đi xi nê buổi trưa. Cô bạn nhận lời ngay. Đưa vợ đến sở xong, tôi phóng đến nhà Quý. Việc ở tòa soạn tôi nhờ một thằng bạn giúp. Quý vừa tắm xong, ngồi hong tóc trước quạt. Nhìn đồng hồ, tôi biết nếu giục Quý đi sớm sẽ còn dư thời giờ đưa Quý đi uống nước.

Tôi bảo:

- Đi chứ Quỳnh?

- Ngồi chơi chút đã anh, trời còn nắng quá mà.

Tôi nói trách:

- Đi sớm khỏi chen.

Quỳnh hóm hỉnh:

- Chứ không phải để khỏi sợ trễ giờ đón vợ đi làm về hả?

Tôi đáp thẳng thắn:

- Đó cũng là một lý do.

Quỳnh đứng lên:

- Được, em thông cảm. Chờ em thay đồ.

Quỳnh mặc mini jupe, trang điểm giản dị, trông thật mát mắt. Tôi bỗng so sánh Quỳnh với Mỹ. Mỹ đẹp hơn nhiều, nhưng Quỳnh thì... mới mẻ. Quỳnh còn xa tôi một khoảng cách, tình bạn.

Tôi chờ Quỳnh đi xem một phim chiếu lại ở Văn Hoa Sài Gòn. Quỳnh đọc rõ tâm trạng tôi:

- Coi ở đây khỏi lo gặp vợ anh.

Tôi nhăn nhăn:

- Quên vợ anh đi một chút được không?

- Thì thôi. Xin nói lại là khỏi lo gặp người quen hay bà con anh, nhỉ.

Tôi không biết nói sao, quả thực tôi cũng mong mỏi như vậy.

Rạp hát lạnh và tối. Tôi tìm tay Quỳnh và bóp chặt. Quỳnh dễ yên, không có gì đột ngột đối với cả hai vì chúng tôi từng thân mật với nhau như thế những năm trước khi lấy Mỹ. Quỳnh là ca sĩ tài tử của mấy ban nhạc trẻ, chuyên hát cho các club ngoại quốc. Quỳnh dễ tính và không đòi hỏi gì ai bao giờ.

Tôi choàng tay qua vai Quỳnh. Đôi vai trần mát lạnh khiến tôi bốc nóng. Hơi con gái lạ từ Quỳnh thoảng nhẹ vào mũi tôi, kích thích. Tôi quay sang, Quỳnh nhìn tôi trong tối, nụ cười kiêu ngạo. Tôi dùng sức mạnh làm theo ý mình. Quỳnh hôn tôi say đắm sau thành ghế dựa cao, khuất ở một góc lầu vắng vẻ.

Tôi âu yếm Quỳnh suốt gần hết cuốn phim. Khi đèn bật sáng, Quỳnh lau mép và hỏi tôi:

- Coi gì được không anh? Phim hay đấy chứ?

Tôi nhếch môi, cười nhẹ. Quỳnh tàn nhẫn:

- Ông trốn vợ đi du dương với bạn gái mà không áy náy gì hết à?

Quỳnh vừa khơi dậy nỗi ăn năn trong lòng tôi. Quả tình trong lúc hôn Quỳnh, âu yếm Quỳnh, tôi đã nghĩ đến Mỹ và sự mệt mỏi của nàng. Tôi thấy bất nhẫn và xấu hổ. Nhưng thân thể Quỳnh trong vòng tay ôm như rực

lửa khiến tôi không thể nghĩ gì hơn. Và tôi cố tránh nghĩ tới Mỹ lúc đó. Bây giờ, Qùy làm sống dậy nỗi niềm đó khiến tôi bức dọc. Tôi lảm lỵ chẳng trả lời. Qùy chép miệng:

- Đàn ông, nhất là đàn ông có vợ thường giống nhau, muốn thay đổi trong một lúc nào đó những gì mình đang làm, đang sống, để tìm những mới lạ khác.

Qùy liếc mắt nhìn tôi:

- Dù rằng nhiều khi những gì họ có, còn tốt, còn đẹp hơn những gì họ đang muốn tìm.

Tôi quay sang Qùy, trây trúa:

- Qùy ân hận đã đi với anh?

- Vâng.

- Qùy ghét anh rồi?

- Không. Qùy ân hận chính vì Qùy thương anh, thương vợ anh. Không gặp anh nhưng Qùy vẫn nghe nhiều người nói về anh, ca tụng gia đình anh hạnh phúc.

Qùy ngừng một chút rồi tiếp:

- Chỉ riêng với anh Qùy mới có sự ân hận đó. Với người khác thì không. Họ không thể giống anh, trong Qùy.

Tôi không biết nói gì. Đi bên nhau một quãng ngắn. Qùy lại nói:

- Vì Qùy đã nhìn anh khác họ ngay từ hồi xưa, khi anh chưa lấy vợ và thường đến chơi với Qùy. Trong mắt con bé Qùy lúc đó, anh là tượng trưng cho lãng mạn và tình tứ.

Tôi châm một điếu thuốc. Giọng Qùy đều đều:

- Vì vậy mới có cuộc đi chơi này, mới có những thân mật ít phút trước đây. Bây giờ thì Qùy nhất quyết bắt anh quay trở về bốn phận, tiếp tục con đường anh đi. Đừng bao giờ rủ Qùy đi chơi nữa, vì sẽ không có lần thứ hai giống vậy.

Tôi thì thào:

- Anh mang ơn Qùy.

- Và đừng nhìn Qùy qua hình ảnh hiện thời. Hãy nghĩ đến Qùy qua hình ảnh hôm xưa, hiền lành trong sạch. Qùy bây giờ là người nào đó, xa lạ. Anh có thể đến thăm em bất cứ lúc nào, và chỉ là cuộc viếng thăm đúng nghĩa bạn bè thôi nhé. Em sẵn sàng đón tiếp cả hai người.

Đi ngang một quán kem tôi mời Qùy vào. Qùy lắc đầu:

- Anh đưa em về rồi đi đón chị ấy đi. Gần sáu giờ chiều còn gì.

Đưa Qùy về đến nhà, tôi hối hả đến sở Mỹ như người chạy trốn. Tôi phạm tội, và tôi mong có dịp được thú tội với Mỹ, dù đó chỉ là tội thoảng qua.

Tôi quyết định, trước tiên là từ nay thôi không đi lang bang nữa. Tôi sẽ về nhà nằm đọc sách, hay đến thăm ông bà nhạc, hoặc về vấn an ba mẹ tôi. Các cụ đều có về già, có về yếu hơn năm trước. Tại sao đến

bây giờ tôi mới nghĩ đến điều đó? Có lẽ tại Qùy vừa cho tôi một bài học. Tôi phải làm thế nào để xứng đáng với vợ tôi? Tôi nói thầm:

- Tha lỗi cho anh, em yêu.

Tôi rút hình My gắn trong chiếc móc chìa khoá xe ra ngắm. My đang cười với tôi, si mê đắm đuối, tôi hỏi:

- Em có giận anh không.
Hình như My lắc đầu.

My lãnh lương tháng đầu tiên được ba mươi bốn ngàn. Cầm số tiền đứng trước mặt tôi cô bé có vẻ cảm động:

- Đây là những đồng tiền kiếm được lần thứ nhất trong đời bằng công sức của em, đây lương thiện và vất vả.

- Em dự tính chi tiêu thế nào?

- Gửi vào trương mục tiết kiệm hai chục, số còn lại để mua sắm vặt cho nhà và cho em. Anh khỏi bị em tiêu vào tiền lương anh nữa như thế sẽ dư dật thêm chút ít.

Tôi trêu:

- Việc trước tiên, chiều nay em định làm gì với số tiền này?

- Mời anh đi ăn cơm tiệm với em một bữa để đánh dấu ngày em kiếm ra tiền.

Tôi vui vẻ:

- Đồng ý. Em muốn ăn ở đâu?

- Siu siu, chợ An Đông đi anh. Lâu lắm mình không có dịp đi ăn cơm gà ở đó.

Tôi tạo vẻ sốt sắng để My không nghi ngờ vớ vẫn gì về thiện chí của mình:

- Em chờ anh đi tắm đã nhé.

Rồi tôi nhào vào nhà tắm, huýt sáo một bản nhạc vui. Bên ngoài My đang ngồi trang điểm trước gương, chăm chú tô đường son đỏ đậm lên môi.

Tôi đóng cửa và vặn nước ở hoa sen. Nước túa ra dội lên tôi, mát mẻ. Tôi thấy lòng êm ả, nhẹ nhàng. Tôi hỏi vọng ra:

- Em có muốn mình đi suốt cả buổi tối nay không?

- Có tiết mục gì nữa đó?

- Anh mời em đi chơi loanh quanh.

- Loanh quanh là đi đâu?

- Về bên nhà em chẳng hạn. Rủ Thảo, Tú đi uống nước..

- Sao hôm nay anh dễ thương thế?

Tiếng My vọng vào reo vui. Tôi nói thầm:

- "Vì anh chợt thấy em yêu anh quá cả mức độ anh mong ước".

Nhưng tôi đáp:

- Lúc nào anh cũng thế.

My cười to:

- Xạo.

*

Khi chúng tôi đến, cả nhà đang ngồi quây quần quanh bàn ăn, trên bàn la liệt những trái chôm chôm đỏ rực. Thấy tôi và My, bà cụ vui vẻ:

- Ngồi đây các con.

My reo lớn như trẻ con:

- Phần của con đâu?

Thảo nói:

- Trời. Lấy chồng cả năm mà còn vùi quạ me...

My mắng:

- Xí xọn. Người ta thiệt thòi nhất trong gia đình này đó, biết không?

Chúng tôi ngồi vào bàn, Tú đẩy mấy chùm chôm chôm đến trước mắt tôi:

- Ăn đi anh. Đồ anh biết ở đâu đó?

- Chợ.

Tú lườm tôi:

- Dễ thương nó bò về đây hay sao? Cũng phải có người bỏ tiền ra mua chứ bộ.

- Chắc là cô?

- Không phải, người ta biểu đây?

- Ai vậy?

- Bạn em, mới quen. Sĩ Quan Thiếp giáp ở Long Thành mang về tặng.

- Hào hoa nhì.

- Dân ngon mà. Tặng một lúc năm ký chôm chôm.

- Chàng hẳn phải con nhà giàu?

- Em không biết, nhưng anh ấy bảo mua ngay ở vườn rẻ hơn ở Sài Gòn nhiều.

- Cũng có lý. Ngọt đây chứ.

- Dạ.

Thảo hỏi:

- Bà My đi đâu về mà diện quá thế?

My vênh váo:

- Ở nhà đến, được không? Cần gì đi đâu mới diện được.

Tôi tủm tỉm cười:

- Người ta có nhiều tiền nên người ta lười vậy đó.

Tú reo lên:

- Thôi đúng rồi. Bà My vừa lãnh lương. Tú nhớ rồi. Khao một châu đi chứ.

Tôi nói:

- Thì bữa nay My về rủ các cô đi khao này.

- Được quá. Tú sẽ ăn kha khá cho My vừa lòng. Chiều nay cơm nhà đỡ quá, Tú ăn có một chén à.

Ba cau mặt:

- Đừng có bóc lột nó. Để dành mà tiêu pha việc có ích cho vợ chồng mày còn hơn là bao mấy cái mở khoét này ăn.

Tú chúi đầu vào vai tôi:

- Bệnh rề đây. Thích nhé.

Tôi cười cười, im lặng. My hỏi:

- Bà chị lớn của tôi đâu rồi?

Mẹ đứng lên dọn dẹp, trả lời:

- Con Mỹ đi ăn cưới bạn bè từ chiều đến giờ chưa thấy về.

My dơ cao chiếc ví:

- Một châu ăn hoặc uống. Đứa nào theo tao thì đi.

Cả đám lớn nhỏ trong bàn năm sáu mạng reo lên như cái chợ nhỏ, hò hét om sòm và chạy đến sau lưng Tú xếp hàng một.

Tú hô nghiêm nghị như nhà binh và ra lệnh:

- Đến sau lưng anh Vũ và chị My, bước đều, bước.

Cả bọn hô một hai ba bốn và dậm chân tại chỗ rồi nhích dần đến phía chúng tôi. Ông cụ thở dài:

- Khiếp quá, còn hơn cướp núi nữa.

Bà cụ mắng:

- Con Tú lớn thế mà còn đùa nghịch như vậy cho em bắt chước.

Tú cười khúc khích, hô:

- Giải tán đi thay đồ, tản hàng.

Tất cả đồng loạt:

- Cố gắng.

Rồi túa ra chạy biển. My gọi với theo:

- Đứa nào phụ với mẹ đi chứ.

Bà cụ xua tay:

- Được, để mặc mẹ. Chị bếp hôm nay bị đau nằm liệt từ sáng tới giờ.

My xắn tay áo:

- Con phụ với mẹ.

Bà cụ mắng yêu:

- Được thôi. Thôi, đừng đụng vào bản hết quần áo. Dắt các em đi chơi thì đi đi kéo trễ.

My da to thật ngoan rồi hô:

- Đi chưa tụi bây?

Bọn trẻ túa đến, theo vợ chồng tôi ra đường.

Tú bảo:

- Đi đông thế này làm sao đi xa được. Em đề nghị ra Hiền Khanh ăn chè.

Tôi gật đầu:

- Được đấy. Anh thích ăn thạch.

Mấy chú nhỏ đòi ăn bò viên, Thảo nói:

- Chị My đưa tiền cho tụi nó đi ăn bò viên rồi trở lại quán kiếm mình đi.

Tám mạng kéo nhau đi chật đường My bật cười:

- Còn hơn đi biểu tình.

Ăn uống xong cả bọn kéo nhau về. Tú nói:

- Chị Hải và con cháu bé khỏe bình thường rồi My ạ.

- Thế à. Lát nữa tao phải đến thăm mới được.

- Hồi mới sanh được một ký rưỡi. Bệnh viện d.s. Biên Hòa nuôi mới hai ngày khi về Cơ Đốc can lại đã sụt mất 130 gờ ram. Sợ không?

- Bây giờ mấy ký?

- Bốn ký. Và cứng cáp lắm rồi.

My cười vui:

- Nhỏ Hải chắc mừng lắm.

- Bà ấy cũng lên được mấy ký.

Về đến nhà My, tôi hỏi:

- Tiếp tục đi chơi loanh quanh chứ?

- Ừ, đến nhà Tuấn cho em thăm Hải một tí. Lâu quá rồi chưa đến.

Chúng tôi vào chào ông bà cụ rồi đưa nhau đến Hải. Tú theo tiễn tận ra cổng, nói nhỏ:

- Hôm nào em đưa Bắc đến chơi đặng anh chị nhé?

Tôi ngạc nhiên:

- Bắc, ai vậy?

- Anh chàng cho chôm chôm đó.

- À, được chứ.

My bảo:

- Cứ mang đến thật nhiều chôm chôm là xong.

Tú cười:

- Cái đó còn tùy.

- Tùy gì?

- Tùy My giúp em được nhiều hay ít.

Nói xong Tú cười cười bỏ vào nhà. My ngồi lên yên sau, nói nhỏ với tôi:

- Hình như con Tú chịu tên Thiết giáp ấy rồi Vũ nhỉ.

- Có lẽ. Nghe giọng điệu có vẻ "suy tôn" lắm. Khi yêu người ta nói về người yêu như nói về thần thánh. Tôn sùng, hâm mộ...

My chép miệng:

- Nó bắt đầu người lớn.

Tôi nhớ lại My của những năm xưa, khi mới quen tôi. Lúc đó My vô tư và lí lắc. Thời gian yêu nhau mấy năm trời, My vẫn còn tính đó nhưng nét hồn nhiên dần dần bớt đi. Tôi đã có lần nói với nàng, khi mới

yêu:

- Em bắt đầu người lớn.

Câu nói ấy hôm nay tôi được nghe tiếng vang vọng lại, rung động âm ỉ cả cõi lòng. Ngày tháng trôi qua, tình yêu còn lại. Nhưng thời gian cũng làm những giấc mơ tàn phai. Có bao giờ giấc mơ của chúng tôi phai tàn?

*

My tổ chức cuộc tiếp đón người bạn trai của Tú khá chu đáo. Bữa cơm chiều chỉ có vợ chồng tôi và Tú cùng người bạn của nàng, vậy mà My làm như tiếp đón bốn năm người khách. Buổi trưa My bắt tôi chờ đi mua một chục lay ơn đỏ thắm, ra chợ cũ mua món nhậu lai rai và các thức cần thiết để nấu bún bò Huế. Tôi đùa:

- Em được dịp trở tài bếp núc nhé.

- em nấu thật ngon cho anh vừa ý.

- Không phải để mời khách sao?

- Tất nhiên. Nhưng một phần em chịu khó chịu cực vì anh nữa.

Tôi gọi chuyên:

- Này em. Tại sao lần này em lại săn sóc đến tình cảm của Tú một cách đặc biệt thế.

My nhìn tôi nghiêm trang:

- Em nhìn Tú và nhớ đến em. Trong tình yêu em đã có một dịp may lớn là em được kết hôn với anh. Lấy chồng thì dễ nhưng lấy được một người chồng xứng đáng thật khó. Em đã gặp may mắn trong đời, em mong mỗi những chị em của em cũng được may mắn như em. Anh hiểu chứ?

Tôi gật đầu, chờ đợi. My nói tiếp:

- Chưa bao giờ em thấy Tú tỏ ý cảm phục người con trai nào, chưa bao giờ Tú đề cập đến ai với vẻ triu mến thân yêu cả. Vậy mà bây giờ em thấy tất cả những điều đó khi Tú nhắc đến Bắc. Đó chẳng phải là đang có một thay đổi lớn trong Tú hay sao?

My ngừng một chút, bỏ những khúc chân giò vào trong nồi sôi sục nước. Màu vàng óng ánh của ớt khô và cà chua bột xoáy lộn trên mặt nước, những miếng chân giò chìm khuất xuống đáy nồi.

My ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, thái mấy củ hành tây. Tôi đem đến cho My chiếc đĩa nhỏ. My nói khẽ:

- Thấy Tú thay đổi, em mừng lắm. Anh dư hiểu tính nết Tú thế nào. Em cứ lo nó sẽ gặp nhiều bất hạnh. Lần này em linh cảm là dịp may trong đời nó đã đến. Em muốn giúp nó.

Tôi buồn cười cho cái lối linh cảm đàn bà của My. Chỉ đàn bà mới có thể nghĩ như vậy. Nhưng phải công nhận là My có lý của nàng khi làm như vậy: tình yêu thương đối với em và sự vị tha trọn vẹn của một người tự cho là mình may mắn.

Tiếng Tú léo nhéo gọi ở phía trước. Tôi chạy ra mở cửa. Tú đẹp hiền hậu trong chiếc áo dài xanh mát mắt, cười với tôi. Bên cạnh nàng là một thanh niên đen đúa và răn rỏi. Tôi kêu lên:

- A tưởng ai. Cậu Bắc em của Vinh đây mà.

Tú nhìn chúng tôi ngỡ ngàng. Bắc siết tay tôi:

- Em cũng không ngờ là anh. Lâu lắm không thấy anh đến chơi, Anh Vinh bây giờ đổi đi dạy ở Vĩnh Long rồi anh.

Tôi quay sang Tú:

- Người nhà cả, cô khỏi cần giới thiệu. Anh của Bắc là bạn học tôi ngày xưa.

Tú có vẻ bẽn lèn:

- Anh ngồi nói chuyện với anh Vũ, em xuống chào chị Mỹ nhé.

Bắc gật đầu. Tôi mời Bắc ngồi uống nước và kín đáo quan sát Bắc. Thằng bé lì lợm thích đánh lộn ngoài đường, em của Vinh, ngày nay là một chàng Trung Úy Thiết giáp trông "ra vẻ". Tôi hiểu ngay đáng đáp làm li, lừng khừng của Bắc đã chinh phục được Tú, và Bắc đã bị quyến rũ vì nhan sắc và tính nết trẻ con vui nhộn của cô em vợ tôi.

Chỉ một lúc sau chúng tôi đã nói chuyện tương đắc. Bắc kể, sau ba năm chiến đấu ở hai đơn vị tác chiến Bắc vừa đổi về đơn vị Ở Long Thành được bốn tháng nay. Gặp Tú trong tiệc sinh nhật một cô bạn, Bắc đã xin đưa Tú về nhà buổi tối và được nhận lời. Hai người quen nhau từ đó.

Mỹ và Tú dọn thức ăn lên. Tôi giới thiệu Bắc với vợ tôi. Mỹ vui khác thường:

- Hóa ra cậu Bắc cũng đã quen anh Vũ từ lâu, vậy là người nhà, tự nhiên đi nhé.

Tú nói nhỏ:

- Em quê ghê.

Mỹ cười:

- Quê gì. Cô cậu ngồi chơi, chị vào đem chai rượu ra rồi mình ăn cơm là vừa.

Tôi mỉm cười thú vị. Mỹ có khi còn nhỏ tuổi hơn cả Bắc mà nàng lên mặt đàn chị tinh bơ, cậu cậu tôi tôi ngọt sớt.

Bữa cơm vang rộn tiếng cười đùa vui vẻ. Bắc không ít nói như tôi tưởng. Cu cậu có vẻ được khuyến khích vì sự cởi mở của Mỹ, chị em em em đầu vào đấy và pha trò nhiều câu khá ý nhị. Trong lúc Mỹ và Tú dọn dẹp chén bát, chúng tôi mang ghế ra sân ngồi Mùì ngọc lan thoang thoảng, những bông mới nở khoe mình trên cành trong bóng tối. Tôi bảo Bắc:

- Vợ tôi trồng cây này đấy.

Bắc nói:

- Em xin phát biểu một nhận xét và mong anh không khó chịu. Chị Mỹ đẹp quá, đẹp hơn cả sự tưởng tượng của em khi nhìn Tú nữa. Tú có vẻ vui tươi hồn nhiên. Còn chị thì... bắt người nhìn phải chiêm ngưỡng và tuân phục.

Tôi cười nhẹ, không nói gì. Bắc nhận xét khá đúng. Vì chính tôi đã "tuân phục" Mỹ từ bao lâu nay.

Tôi mời Bắc điều thuốc:

- Nhan sắc tuy cần, nhưng đức tính cần hơn.

Bắc gật đầu:

- Chính thế. Cái nét đánh chết cái đẹp. Anh biết không, em có vài cô bạn gái khá xinh và rất kiêu kỳ. Đã có lần em bảo họ: "tìm mua một nét tốt thì gian nan chứ mua một tấm nhan sắc thì chẳng khó gì là khó."

Bắc nhìn tôi:

- Lấy một người vợ đẹp nhiều lúc cũng nhưc tìm anh nhỉ?

- Có thể. Lúc nào cũng lo ngay ngáy.

- Trước đây em định chờ đến ba mươi mới lập gia đình.

- Bây giờ?

- Có lẽ em phải đổi ý mất thôi.

Tôi và Bắc cùng cười ha hả. My và Tú đã đứng sau lưng chúng tôi từ lúc nào, Tú lên tiếng:

- Cười thú vị dữ.

Tôi quay lại:

- Để tôi mang cái bàn nhỏ và ghế cho hai chị em ngồi chơi.

Những mẩu chuyện vui đùa lại tiếp tục. Gần mười giờ Bắc và Tú mới ra về. Nhìn theo hai người My nói:

- Có lẽ họ sẽ hợp nhau.

- Bắc trị được nhỏ Tú, anh tin thế.

My nhìn tôi, tôi tiếp:

- Nhưng anh thì thất bại với em.

- Vì sao?

- Tại anh yêu em quá.

*

Theo tôi, tổ chức những cuộc vui gia đình vào những dịp kỷ niệm trong năm là một việc làm có ý nghĩa và tạo cho tình yêu vợ chồng thêm thắm thiết, nhất là khi chưa có con cái. Ngày sinh nhật hai đứa, tết Trung thu, Giáng sinh và Tết Nguyên Đán chẳng hạn. Nhất là kỷ niệm ngày thành hôn. Những dịp đó hoặc là làm ồn ào một chút với sự hiện diện của một số bạn bè thân thiết, những phù rể phù dâu hôm xưa hoặc là tổ chức thật nhỏ nhưng đầy tình tứ và lãng mạn, tự nhiên người trong cuộc sẽ thấy thoải mái và sung sướng. Cái thế giới riêng tư được khuấy động lên, đầy ắp tiếng người cười nói và tràn trề những tình ý khó quên.

My cũng đồng ý hoàn toàn với tôi về quan điểm đó. Trong những dịp kỷ niệm này, tôi nhận thấy My như trẻ lại thêm mấy tuổi, nhí nhảnh đáng yêu hơn nữa. Con bé tôi yêu ngày xa xưa cho đến nay vẫn thế, không thay đổi chút nào. Với ý nghĩ đó, tôi cảm thấy hăng hái trong công việc sửa soạn tổ chức cuộc họp mặt bạn bè nhân dịp kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi năm nay.

Lần này ngày kỷ niệm trùng vào ngày chủ nhật. My đi chợ với Tú và Thảo, tôi vẫn đi làm như thường lệ.

Buổi trưa, My dặn tôi:

- Chiều về sớm giúp em kê bàn nhé anh. Đông khách mà thiếu chỗ ngồi què lắm.
- Tất cả bao nhiêu người em nhỉ?
- Kể cả em và anh, 18 người.
- Khá đông, phải sang hàng xóm mượn thêm ít ghế.
- Khi về, nhớ ghé mua chục hồng nhung hộ em.

- Xong ngay.

Tôi phóng xe như bay, vừa chạy vừa miên man suy nghĩ. Thời gian này chúng tôi kiếm được khá tiền. Tôi được mời cộng tác với hai tờ tuần báo nữa. Chúng tôi để dành được một số tiền đáng kể gửi vào trương mục tiết kiệm. Trong các dịp tổ chức cuộc vui, với sự đồng ý ngầm của My, tôi mua "tặng" nàng những món quà đặc biệt. Không phải là hộp phấn, chai nước hoa, thỏi son, miếng vải đẹp, cuốn sách hay... như lúc chưa lấy nhau, như khi vừa làm đám cưới. Mà là những món quà hơi đắt giá nhưng có giá trị và lợi ích thiết thực, nằm trong kế hoạch hoá gia đình, tạo thêm tiện nghi cho cả hai chúng tôi được thoải mái. Khi mới lấy nhau chúng tôi chỉ có được chiếc bếp Gaz, nồi cơm điện và chiếc radio pin của ba tôi cho. Dần dần chúng tôi đã sắm được chiếc tủ lạnh nhỏ, chiếc te'lévision để bàn và cái lò nướng bánh bằng điện. Để những vật dụng đó khoác áo ý nghĩa, chúng tôi quyết định mua "tặng" nhau vào các dịp tôi chúc cuộc vui kỷ niệm, thay quà cá nhân. Kỳ sinh nhật tôi vừa qua cách đây hai tháng, My "tặng" tôi chiếc máy giặt ba ký tám. Bạn bè đến chơi thấy chúng tôi khá đầy đủ đều khen ngợi My khéo léo thu xếp việc gia đình. Chẳng thấy ai khen tôi câu nào. Lạ thể đấy.

Lần này tôi định mua một món quà tương đương với số tác quyền mấy truyện ngắn và mấy bài thơ mà tôi để dành riêng một chỗ ít lâu nay. Tôi cũng đã tới ngân hàng rút ít tiền nữa phòng hờ. Nghĩ ngợi một lúc tôi đã tìm được món quà vừa ý, ưng dung đến tòa soạn làm việc.

Buổi chiều tôi trở về với chùm hoa hồng nhung rực rỡ và gói quà trên tay. My đón tôi bằng nụ cười hết sẩy. Tôi âu yếm hôn lên má nàng:

- Món quà nhỏ tặng em nhân kỷ niệm ngày cưới chúng mình.

My điệu:

- Cám ơn anh của em.

Và nhận cả hai thứ trên tay tôi. Tú bảo:

- Đưa hoa em cắm vào lọ cho.

Thảo dục:

- Mở quà ông Vũ ra coi trước đi bà Tú. Để lát thiên hạ tới lại bận không kịp coi.

My nhìn tôi:

- Em mở nhé?

Tôi gật đầu. My trang trọng mở mỗi dây và tháo tung giấy gói. Một chiếc hộp dài hiện ra trước mắt mọi người. My kêu lên:

- A, chiếc máy đánh trứng.

Tú nói:

- Xài sang nhỉ.

Tôi mở chiếc hộp, My cầm chiếc máy đánh trứng đưa lên cao:

- Tốt quá, đúng thứ mình cần, vậy là chiều nay nhỏ Thảo khỏi lo đánh bằng tay mệt phờ râu.

My tiếp:

- Em sẽ là chiếc bánh cưới thật đẹp cho anh coi.

Tôi ngạc nhiên, kêu lớn:

- Em? Em biết làm bánh? Anh có thấy em làm bao giờ đâu?

- Vậy mà em sẽ làm được cho anh coi.

- Đồng ý là em thông minh, nhưng ít ra phải có học qua cách thức mới làm được chứ.

- Em học rồi, không phải học qua mà học kỹ là khác.

Tôi nhìn My nghi ngờ:

- Bao giờ vậy?

- Trong những hôm đi làm

- trời đất. Làm vào lúc nào?

My cười:

- Tụi em kiếm cơ xin phép đi công việc một lát, đến nhà người quen nhờ chỉ lại.

My dơ một ngón tay lên:

- Yên trí. Tối nay anh sẽ lé mắt vì tụi làm bánh của em.

Tôi trở lên nhà trên xếp đặt bàn ghế, trang trí nhà cửa cho mát mắt. Khi người khách đầu tiên bước vào nhà, tất cả đều đã sẵn sàng.

Chờ mọi người đã đông đủ tôi mới ngồi vào bàn. Hai chiếc ghế hai đầu dãy bàn dành cho vợ chồng tôi.

Ngồi đầu này nhìn tới đầu kia, tôi thấy My đẹp lộng lẫy như một mệnh phụ phu nhân, hay hơn cả thế nữa (điều này có thể là tôi chủ quan, nhưng thiên hạ ai chẳng thế. Vợ mình dĩ nhiên phải nhất chứ).

Tôi chum môi kín đáo gửi nàng một cái hôn gió. Tưởng không ai biết, vậy mà tôi bị Bắc ngồi cạnh trông thấy. Bắc ghé tai tôi thì thầm:

- Lẽ ra em tố cho mọi người biết, nhưng em thông cảm anh. Vì em sắp sửa được giống như anh rồi đấy.

Bữa họp mặt thật vui. Vui nhất là tôi, khi nhìn thấy chiếc bánh nhỏ xinh từ trong lò nướng đem ra, có vẻ ngon lành.

My nói với bạn bè:

- Bánh do tôi làm đấy, nhưng mời quý vị mỗi người một miếng tượng trưng thôi.

Nhai miếng bánh thông thả, ngấm ngấm rồi nuốt từ từ, tôi bỗng có ý nghĩ mình đang giam kín hương vị tình yêu vào cơ thể.

Khi mọi người đã ra về, tôi bảo:

- Thôi để đây đến mai hãy dọn, hãy rửa. Bây giờ đi tắm rồi ngủ cho khỏe đi em.

My vâng thật ngoan. Tôi nằm soải chân tay trên giường, mơ mộng. Một lát My bước vào, toàn thân ướt nước.

Tôi bảo:

- Nằm xuống đây với anh.

My khép hai vạt áo vào sát mình rồi nằm xuống. Tôi choàng tay ôm lấy nàng:

- Người em mát ghê.

My thẳng tay chân rên rĩ:

- Sướng quá. Suốt ngày không được nằm tí nào.

Mùi xà phòng thơm ngát tỏa vào mũi tôi ngất ngây. My vò tóc tôi trong bàn tay mềm mại:

- Em vừa nhận phụ trách việc kế toán lương bổng của sở từ hôm đầu tháng, và em được tăng lương nữa.

Tôi vui vui:

- thế hả? Em lại biết cả kế toán nữa cơ?

My cười khúc khích:

- My mà anh.

Nàng ôm lấy tôi, nói nhỏ:

- Buồn ngủ ghê Cho em nằm ngủ như thế này nhé.

Tôi hẹn sẽ trở lại đón My khoảng sáu giờ. Chiều thứ bảy mà đi làm đã là điều nản, mà phải về trễ lại còn nản hơn. My vừa gọi điện thoại hẹn tôi đến đón trễ một tiếng vì hôm nay cuối tháng, cần kết toán sổ sách để trình ông Giám đốc.

Công việc mới của My khá bận rộn và My thường ở lại vào những ngày cuối tháng. Hôm nào có điện thoại của My, tôi biết ngay chỉ vì công việc đó. Viên phó Giám đốc My, ông kế toán trưởng già là ba người phải làm trễ vào ngày cuối tháng.

Tôi vốn không ưa cái bản mặt của lão Phó Giám đốc. Mập mập, phì phì và ánh mắt lẳng lơ, hắc hắc thật đáng ghét. Tôi đã nhìn thấy hắc hắc vài lần khi đến đón My về. Mỗi lần My chào, hắc toét miệng ra cười nham nhở. Nghe tôi nhận xét về hắc, My trách yêu:

- Anh chỉ thế. Người ta chẳng làm gì mình mà anh nói xấu người ta đủ thứ vậy.

- Anh đâu có nói xấu. Anh nhận xét.

- Ông ta cũng vui tính và ga lăng lắm chứ.

Tôi hừ một tiếng. Cái sở của nàng người ra người vô như đi chợ. Tiếp xúc với nhiều giới nên My thấy ai cũng lịch sự cũng ga lăng hết cả.

Tôi lấy xe chạy vòng vòng ra chợ Sài Gòn, rảo qua mấy rạp xi nê rồi ra khu Lê Lợi nhìn thiên hạ bát phố, lòng thấy vui vui. Lát nữa phải rủ My đi phố một lúc, mua vài món quà vặt về ăn mới được.

Tôi nhìn đồng hồ, mới có năm giờ rưỡi. Tôi tặc lưỡi, phóng xe thẳng đến sở My. Đến đón sớm một tí để lời thêm chút thì giờ đi chơi phố.

Tôi khóa xe gần gốc cây quen thuộc nhưng không đứng đợi như mọi lần. Phải tìm cách rủ My đi sớm mới được. Tôi lững thững bước đến trước cửa công ty Người Ấn độ gác cửa quen mặt gật đầu chào tôi. Tôi phác một cử chỉ thân mật với hắc và ngó vào trong. Hơi ngạc nhiên, vì phòng nhân viên vắng ngắt, không thấy My mà cũng chẳng thấy ông già Kế toán trưởng thường gặp. Tôi hơi phân vân, My đi đâu nhỉ. Cô bé đang làm ở một phòng nào bên trong, hay đi công việc cho sở rồi?

Tôi đứng ngẩn người nghĩ ngợi, mắt đăm đăm nhìn vào phía trong. Chính giữa là hành lang dài của hai dãy phòng nhân viên, trong cùng là phòng Phó giám đốc. Giám đốc làm việc trên lầu, tôi nhớ thế.

- Hay My đang làm việc chung với ông già Kế toán trưởng cùng lão Phó?

Tôi nói một mình và không hiểu do một động lực nào thúc giục mạnh mẽ, tôi đẩy chiếc cửa kính phòng lạnh, bước vào trong. Tôi đi nhẹ nhàng ngang từng phòng, ngó qua khung cửa kính ngang mặt. Phòng nào cũng khép cửa. Ánh đèn từ phòng lão Phó hắt ra rực rỡ. Tôi hy vọng mọi người đều đang làm việc trong đó.

Đúng như tôi nghĩ, nhưng không có ông già Kế toán trưởng mà chỉ có My và lão Phó. Hắc ngồi trước mặt My và nàng đang cúi đầu trên chông hồ sơ. Qua khung cửa kính tôi thấy miệng hắc mấp máy và My mỉm cười với hắc.

Tôi cau mày, quay ra. Điều này làm sao gọi nàng được. Tôi ra phía sau hỏi chuyện vãn vợ tên gác cửa. Mười phút trôi qua, không nhần nại được tôi lại quay vào. My đang xếp hồ sơ vào trong tủ sắt, lão Phó đứng sát sau lưng My, tay cầm ly nước, cười cười nói nói với My. Tôi bỗng thấy bức tức vì thái độ của hắc có vẻ thô tục quá.

My quay lại cầm tập giấy tờ đặt trên bàn để vào hộp kéo giữa. Bàn tay lão Phó bắt ngờ đặt nhẹ trên vai My và My nhẹ nhàng gỡ ra, nét mặt nàng nghiêm trang lại.

Lão Phó lại lép nhép miệng và đứng sát vào nàng. My với hai tay lên nóc tủ và bấm ổ khóa. Thật nhanh, lão Phó bước tới đưa hai tay ôm vòng lấy eo nàng. Hắc cúi xuống hôn tham lam trên gáy My, My hốt hoảng xô đẩy hắc ra một cách dữ dội.

Cơn giận đến từ lâu làm chân tay tôi bủn rủn tê liệt trong mấy phút. Tôi đứng nhìn và chưa biết phải làm gì thấy lão Phó đứng sát vào nàng. Nhưng khi hắc ôm choàng lấy My, một sức mạnh bất ngờ ập đến khiến tôi như tên điên đầy tung chột cái bên trong lao vào phòng.

Lão Phó hoảng hốt buông My ra. Tôi bay tới nắm cổ áo hắn, siết cứng và hét như sấm:

- Thằng súc vật, tao giết mày.

Mắt tôi rực lửa căm giận. tôi xô hắn ngã chúi xuống bàn và dơ nắm đấm lên. My chạy tới ôm lấy cánh tay tôi, lặc giọng:

- Anh Vũ, anh Vũ. Đừng làm vậy.

Mắt My nhìn tôi nửa van lơn nửa thán phục. Tôi thấy bớt giận tí chút, buông hắn ra:

- Đồ khốn nạn. Coi chừng cái mạng mày. Động đến vợ tao thì tao giết.

Lão Phó đứng im lìm, mặt tái mét. Tôi quay sang My xẵng giọng:

- Đi về, My. Ném giấy tờ, ném hồ sơ vào mặt nó, thí mấy ngày lương cho nó. Bỏ cái sở bản thủ này đi, đừng làm nữa.

My nhìn tôi, nhìn lão Phó vẻ khó nghĩ. Tôi quắc mắt:

- Không chịu à?

My kéo tay tôi:

- Thôi, đi về đi anh.

Tôi ném cho lão Phó cái nhìn hằn học và khinh bỉ rồi lững thững quay ra. Cơn giận vẫn còn dôn nén chưa phát tiết ra hết nên tôi tím cả mặt mày không nói gì thêm. Ngoài cửa ra vào, gã gác gian Ấn độ thập thò nhìn ngó, tôi hậm hực liếc hắn một phát rồi bỏ đi.

Xe vừa mở máy, tôi rú ga cho xe chồm tới như bay Phía sau My ngồi im thín thít.

*

Trên đường về nhà, tôi lặng lẽ không nói gì với My, cốt ý để nàng xin lỗi một vài câu cho mát lòng hả dạ. Nhưng suốt con đường thấy tôi im lặng My cũng im lặng nốt. Tôi giận nàng ghê gớm nên chiếc xe cũng về phe với tôi, hậm hực lết ổ gà mấy lần, đầu My chúi vào lưng tôi đau điếng. Giá như mọi lần My đã nhảu tôi:

- Khiếp, đi gì mà như ăn cướp ấy. Muốn nhìn gái thì đợi lúc nào không chờ em. Có em cấm anh lộn xộn à.

Hôm nay thì My lặng yên không nói một câu. Tôi thấy bức bối khó chịu trong sự im lặng ấy, bèn đầu hàng nàng, lên tiếng trước:

- Em có thấy đàn bà đi làm là gây rắc rối phiền muộn cho chồng chưa?

My nhìn mặt tôi khó dăm dăm trong kính xe, bĩu môi:

- Anh mới là hay gây rắc rối nhất.

Tôi trợn mắt:

- Sao lại là anh?

My nói:

- Ủ! là anh.

Tôi cầu quá chỉ muốn hét thật to vào khuôn mặt nhâng nhâng nháo nháo của My mà thôi, nhưng vì giữa đường giữa xá nên tôi phải cố dần lòng, chỉ gần giọng la lớn:

- Em còn đồ tại anh nữa hả, lúc này nếu không có anh...

Tôi chưa kịp nói hết câu My đã xí tôi một cái thật dài:

- Không có anh thì em đâu có mất sở làm.

Tôi muốn dơ hai tay lên mà than thở với ông Trời - vợ Oi là vợ! Trời ơi là trời. Vợ tôi như thế đó - vợ tôi bướng bỉnh ngang ngược như thế đó. Không phải là tôi muốn kể công với nàng, nhưng ít nhất nàng cũng phải hiểu cho tôi, cũng phải nghĩ rằng nếu tôi không đến kịp lúc đó nàng sẽ ra sao với cái tên Phó nham nhờ bị ỏi ấy. Nàng sẽ đối phó cách nào với cảnh chướng tai gai mắt của lão tạ May là tôi tới kịp để nắm cổ áo hắn mà "định tặng" cho hắn một quả đấm vào mặt lão ta và đưa nàng ra về.. Đàn bà mà... đàn bà trở mặt như trở bàn tay, đàn bà là con dao hai lưỡi. Ôi! tôi sợ đàn bà quá mất rồi! Tôi xin chào thua đàn bà. My thấy tôi im lặng nàng tưởng tôi đuối lý nên nàng lại hầm hầm nói nữa:

- Anh làm gì mà như dân.. du côn thế. Tự dưng nhẩy lên nắm cổ áo người ta, cũng may có em chứ không anh đã đánh người ta, gây án mạng rồi.

Giận quá, hóa lạnh lùng, tôi cười nhạt:

- À, thì ra bây giờ anh mới biết.

My hỏi:

- Biết gì?

- Đáng lẽ ra anh thấy em bị cái lão nham nhờ ấy làm hờn anh phải khuyến khích hắn em mới vừa lòng.

My đâm ngay ngón tay nhọn móng dài của nàng vào sườn, tôi vẹo hẳn một bên người, la lên:

- Sao lại cầu anh?

- Tại anh bắt đầu nói nhảm.

- Như thế mà nói nhảm đấy à?

- Ừ.

Tôi dọa My:

- Về nhà rồi em biết anh.

My vênh mặt:

- Biết cái gì mà biết. Anh chỉ giỏi ghen ầu.

Tôi cắn môi nuốt giận. Gì chứ cãi nhau với My thì tôi thua, tôi đầu hàng vì My có tài nói ngược, nói xuôi, nói toàn chuyện rất có lý (với nàng) và rất vô lý (với tôi). Vậy mà tôi không tài nào cãi My được. Tôi đành ngậm đắng nuốt cay mà nhận là mình có lỗi với My chứ không phải nàng có lỗi với tôi - mà thật ra thì My vô lý, My trái một trăm phần trăm thật.

Nhược điểm của tôi là chỗ đó.

Về đến nhà tôi thả My xuống xe, mặt cứ nặng ra. Tôi đang tức giận nàng mà My nhảy nhót như chim, vừa thay quần áo vừa hát véo von. Tôi tức quá là tức, hận quá là hận. Rõ ràng là khi tôi suýt nện cho anh chàng Phó nham nhờ một trận, tôi nhìn thấy mắt nàng đỏ hoe ôm chầm lấy tôi có vẻ.. thán phục tôi ra mặt. Lúc đó lòng tôi thật hả và tôi thương My quá. Vậy mà vừa ra khỏi sở làm My đã giở mặt ngay với tôi, làm như nàng chưa hề nhờ tôi can thiệp chuyện gì.

My Ôm áo quần đi tắm. Tôi thay đồ xong nằm dài ra giường. Lúc này tôi hận đời vô tở. Tôi hận cả chính tôi nữa. Chỉ vì tôi quá yêu My nên tôi chiều My quá đáng, tôi đã "thua" nàng cho nàng lên mặt với tôi.

My tắm xong, nàng trở ra đứng ngay trên đầu giường nhìn tôi, thấy tôi nằm im gác tay lên trán, My bèn xoa tóc chải đầu cho nước văng đầy lên mặt mũi tôi. Tôi cau mặt gắt âm lên:

- Chơi gì tinh nghịch thế.

My không nói, vẫn cứ tiếp tục chải tóc trên đầu tôi. Tôi ngồi nhồm dậy để tránh né những giọt nước trên tóc nàng rơi xuống.

My ngồi ngay xuống đầu giường bảo:

- Anh đi tắm đi rồi ăn... bánh mì trứng.

Tôi ngạc nhiên nhìn My:

- Sao lại ăn bánh mì trứng?

- Tại em không nấu cơm.

- Sao lại không nấu cơm?

- Tại em làm biếng.

Mặt tôi đã nặng ra bây giờ lại nặng thêm. Vì tôi có tính xấu mau đói bụng, mà đã đói là phải ăn, không ăn không làm việc nổi, không ăn đầu óc cứ nhũn ra. Mà đã đói thì phải ăn cơm. ăn quà chỉ là ăn chơi, thiếu cơm là thiếu tất cả.

My không nhìn thấy hoặc nàng cố tình không nhìn thấy mặt tôi nặng nề thế này. Nàng vẫn thản nhiên nhí nhảnh:

- Đi anh, đi tắm đi.

Tôi sùng sộ:

- Anh không tắm.

My nhăn mũi:

- Anh ở dơ thấy mồ. Suốt cả ngày vất vả mà bây giờ không tắm.

Tôi hất mặt:

- Ai bảo em là anh không tắm?

My cười:

- Thì tắm đi.

- Anh chỉ tắm với điều kiện là anh được ăn cơm chứ không ăn bánh mì trứng.

My sụ mặt, nàng hỏi tôi:

- anh làm reo với em phải không?

- Không.

- Sao anh không chịu ăn bánh mì?

- Tại anh không thích.

My lặng lẽ đứng dậy. Tôi thấy hơi hơi mềm lòng, hỏi nàng:

- Em đi đâu đấy?

My nói mà không quay lại nhìn tôi:

- Đi làm cơm cho anh ăn.

Tôi đứng bật ngay dậy, kéo nàng ngồi xuống giường:

- Khoan đã.

My vùng ra khỏi tay tôi:

- Ah không chịu ăn bánh mì mà!

Tôi gật đầu nhanh như máy:

- Chịu chứ.

My bấu môi:

- Chịu mà cái mặt nặng như chì.

Tôi cười:

- Anh giận em chứ đâu phải tại... bánh mì mà mặt anh nặng.

My hỏi:

- Em làm gì mà anh giận em?

Tôi nói lớn:

- Em còn hỏi nữa à?

- Ừ, hỏi chứ.

- Sáng mai em có đi làm nữa không?

My nheo mắt:

- Không.

Tôi gật đầu:

- Ah tưởng em nói có.

My lườm tôi:

- Anh chỉ giỏi có thể.

Tôi cười cười:

- Có thể mới giữ được em. Từ nay anh không cho em đi làm nữa đâu mà ham.

My nằm dài ra giường duỗi hai chân lên đùi tôi:

- Em sẽ tiếp tục đi làm.

Tôi bóp mạnh cổ chân My, rít giọng:

- Anh thách em đó, em mà đi làm là anh sẽ nghỉ việc để đi theo em tò tò cho biết.

My cười khi:

- Anh làm như anh yêu em lắm.

Tôi cúi xuống cắn thật sâu vào cổ chân My. My kêu lên, nàng dẫy dụa la lối:

- Trời ơi. Đau quá.

Tôi hỏi nàng:

- Em đau thật không?

- Đau thật.

- Đau nhiều chứ?

- Nhiều.

- anh yêu em như thế đó.

My ngóc đầu dậy, nàng hỏi tôi:

- Giận em không, Vũ?

Tôi nhìn My đăm đăm. Mắt nàng ướt át quá, khuôn mặt nàng thật đẹp. Tôi mềm lòng, nhìn nàng lắc đầu:

- Không.

My hỏi tôi:

- Anh nói thật chứ?

- Thật.

My tỏ vẻ cảm động, nàng áp má vào lòng tôi, nhỏ nhẹ:

- Em rất buồn vì chuyện không đẹp đã xảy ra cho em để anh phải bận lòng và khó chịu.

Tôi vuốt tóc My âu yếm:

- Anh mong rằng sau chuyện này em sẽ không còn muốn đi làm nữa. Em là đàn bà, dễ bị yếu lòng và dễ bị sa ngã bởi những tên đàn ông như lão Phó của em lắm.

My mím môi, nàng bảo tôi:

- Em thì không nghĩ như anh. Với em, em tự tin, không thể có chuyện em sa ngã. Và lại, anh phải tin em chứ. Tình yêu của chúng mình chính là niềm tin mãnh liệt nhất cho em và cho anh buông thả nhau mà không sợ hãi vu vơ.

Tôi gật đầu bảo My có lý:

- Em lúc nào cũng "sáng suốt" hơn anh. Nhưng em chỉ là đàn bà.

My cãi:

- Đàn bà không chung thủy bằng đàn ông hả?

Tôi cười:

- Anh không định nói thế.

My nhìn tôi bằng đôi mắt lạ:

- Còn anh, anh tự tin là anh không làm buồn lòng em không?

Tôi nhìn My, hơi nhột nhạt một chút, My bật cười:

- anh không trả lời được à?

Tôi ngập ngừng:

- Được chứ. Anh luôn luôn yêu em.

My lắc đầu:

- Em không hỏi anh câu đó.

- Em hỏi anh chuyện gì?

- anh hoàn toàn chung thủy với em và chưa bao giờ lừa dối em một điều gì chứ?

Tôi gật đầu một cách đau khổ:

- Chưa bao giờ.

My đặt tay vào lòng tôi:

- Lương tâm anh có yên ổn không?

- Có chứ.

- Anh là một người chồng hoàn toàn.

Tôi nuốt nước miếng một cách khó khăn. My vuốt ve bàn tay tôi. Tôi vội lảng ngay sang chuyện khác.

- My này.

- Gì anh?

- Anh đề nghị nhé.

My nhướn đôi mắt lên nhìn tôi thật điệu:

- Anh nói đi.

- Mình đừng thèm ăn bánh mì trứng nữa.

Mặt My sụp xuống:

- Thì em đi nấu cơm.

Tôi mỉm cười thật tươi:

- Đừng thèm nấu cơm.

My ngẩn người:

- Thế anh muốn ăn gì?

Tôi ghé sát tai My, nói thầm:

- Anh muốn ăn cơm tiệm. Em trang điểm đi chúng mình đi ăn tiệm để mừng em nghỉ việc ở nhà. Trong lúc em sửa soạn anh đi tắm nhé.

My nhăn mặt lườm yêu tôi rồi nàng nhảy phóc xuống giường. Nhìn My tí tách như chim, tôi cười thật rộn ràng. Ôm quần áo vào phòng tắm, tôi vừa vặn nước vừa huýt sáo một điệu nhạc vui, nghe lòng đã bình yên và hạnh phúc...

Tôi tìm lại được cái thói quen của mỗi chiều tan sở là vội vã về nhà để nhìn thấy My hiện diện như một vật sở hữu của tôi. Thói quen của một người chồng tin chắc vợ mình luôn luôn là của mình, luôn luôn chờ đợi mình sau cánh cửa khép kín.

My nghỉ đi làm được hơn một tuần nay. Hơn một tuần tôi thấy tôi hạnh phúc tràn trong khỏe mắt, ngập cả cõi lòng mỗi khi tôi từ sở về. My hiện ra ngay trong ngưỡng cửa kèm theo một nụ cười. Tôi yêu nụ cười của My quá. Tôi đại dốt nên để My đi làm suốt thời gian qua, để những chiều đi làm về nhìn căn nhà giá lạnh, nhìn căn bếp khô khan mà thở dài. Không biết làm gì để hết giờ, tôi phải lang thang cho chóng hết thời gian thừa thãi trong khi chờ giờ đón nàng tan sở.

Bây giờ thì My là của tôi. Hoàn toàn là của tôi, và trong đáy tâm hồn tôi, tôi cũng tự nguyện tôi sẽ hoàn toàn là của nàng để xứng đáng với lòng tin của My, để chuộc lỗi với My về một lần lãng mạn đã qua với Quý. Mong rằng My không biết được điều đó. Mong rằng My và tôi cứ mãi hạnh phúc bên nhau. Mong rằng lòng tôi đã nguội lạnh những gì đã đến, xin cho qua đi mãi và hạnh phúc ở lại bên tôi.

Về đến ngõ nhà, từ đằng xa tôi đã nhìn thấy My. My nói tiếng xe của tôi quen thuộc đến độ tôi về từ đầu ngõ xa xôi mà nàng cũng nhận ra. Vì thế nên tôi mới nhìn thấy My với nụ cười tình tứ của nàng. My mở rộng cánh cửa cho tôi vào nhà. Tôi hỏi nàng âu yếm:

- Em làm gì hôm nay?

My cười:

- Em đọc sách.

Tôi cười:

- Có nhớ anh không?

- Nhớ.

Tôi choàng tay lên vai My, vào phòng My ngồi xuống giường nhìn tôi cởi giày:

- anh mệt không?

Tôi gật đầu:

- Mệt, nhưng thấy em là khỏe ngay.

My cười, vẻ sung sướng:

- Anh chỉ giỏi nịnh.

Tôi vuốt má My:

- Anh nịnh em là cái chắc rồi, vì em là vợ anh, anh không nịnh thì nịnh ai.

My lườm tôi âu yếm:

- Nói chuyện với anh mệt lắm. Em đi nấu cơm đây.

Tôi vừa thay quần áo ra vừa rủ My:

- Tối nay đi xem xi nê My.

Mắt My sáng lên:

- Ủ, thềm đi xi nê quá.

Tôi nháy mắt:

- Nấu cơm nhanh lên mình ăn sớm để đi sớm.

My chột khựng lại:

- A, khỏi nấu cơm anh ạ.

Tôi tròn mắt:

- Lại lười rồi hả? ăn bánh mì trứng phải không?

My dậm chân:

- Anh chỉ thế. Lúc nào cũng nghĩ xấu cho em.

Tôi làm bộ ngạc nhiên nhìn My:

- Anh có nghĩ gì đâu. Em vẫn thường đề nghị ăn bánh mì trứng cho tiện đây thôi.

My chum môi nói:

- Hôm nay em đưa anh đi ăn cơm khách.

Tôi kêu lên:

- Lại khách. Ai mời thế?

My để tay lên môi:

- Một cô bạn mới của em mời chúng mình đến nhà dùng cơm chiều.

Tôi nhìn My thắc mắc một chút. Nhưng rồi tôi cũng đi tắm và không hỏi My thêm.

My ngồi trang điểm trước bàn phấn. Tôi nằm trên giường nghỉ vài phút, My quay sang hỏi tôi:

- Anh chưa thay quần áo?

Tôi lắc đầu:

- chưa.

My dục:

- Thay đồ đi, em sắp xong rồi.

Tôi nheo mắt:

- Chừng nào em đứng dậy là anh xong ngay.

My tiếp tục trang điểm. Lúc tôi đã mặc xong quần áo My mới đứng dậy. Tôi ra cửa hút thuốc chờ nàng. Mười phút sau My đứng cạnh tôi:

- Đi anh.

Tôi dắt xe ra cửa và hỏi:

- Bạn em ở đường nào?

My nói tên con đường làm tim tôi thót lại. Con đường có nhà Quỳ. Tôi không dám nghĩ tiếp khi My hỏi tôi:

- Anh có quen ai ở đường ấy không?

Tôi cười gượng:

- Hình như là có.

My cười:

- Có thì có, còn hình như nữa.

Tôi nói nhỏ:

- Nhưng anh quên nhà mất rồi.

My lặng thinh. Tôi chở nàng đi suốt con đường nàng chỉ. My bỗng reo lên:

- Thôi ngừng lại đi anh. Quẹo vào cái ngõ này cho em.

Tôi run lên. Sao lại quẹo vào cái ngõ này. My có lầm không nhỉ. Ngõ này vào nhà Quỳ mà. Khổ tôi quá. Tim tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi My nói:

- đi chậm chậm cho em tìm số nhà, anh.

Tôi đi chậm lại, mong rằng cái số nhà My tìm thất lạc đâu mất cho tôi được dịp quay xe ra, nhưng My đã thở phào:

- Đây rồi anh. Nhà bạn em đó.

Tôi trợn mắt muốn lòi con ngươi:

- Có đúng nhà bạn em không?

My gật đầu:

- Đúng mà.

Tôi nuốt nước miếng đắng cay:

- Bạn em thật?

- Ừ.

- Bạn bao giờ thế?

My cười:

- Bạn mới quen thôi. Anh chưa biết mặt bạn em đâu nhĩ. Để vào rồi em giới thiệu hai người với nhau xong chúng mình từ chối ăn cơm nhà cô ấy mới kịp thì giờ đi xi nê chứ. Phải không anh?
Tôi nghệt mặt ra. Thế là thế nào. Không lý Quỳnh tìm đến My, hay My đã biết tôi với Quỳnh.. mà tìm cách đến đây để làm ồn. Tôi khổ quá là khổ. Tưởng hạnh phúc bình yên ai ngờ hạnh phúc đang chờ sóng gió. My bảo tôi tắt máy xe. Nàng nghiêng đầu vào cửa gọi:

- Quỳnh ơi! Quỳnh!

Quỳnh chạy ra, thấy tôi đứng sững sờ sau lưng My, Quỳnh cười cười:

- My đến hả. Vào đây đi. Quỳnh chờ My nãy giờ.

My quay nhìn tôi nheo mắt:

- Anh, chắc không cần em giới thiệu nữa đâu nhĩ?

Tôi gật đầu chào Quỳnh mà lòng bứt rứt. My nói nhỏ với Quỳnh:

- Cho My xin lỗi Quỳnh nhé, My không ở lại dùng cơm với Quỳnh được vì có chút việc bận.

Quỳnh thân mật nắm tay My:

- Hôm khác Quỳnh mời cấm từ chối như hôm nay nghe không.
My gật đầu tươi tỉnh. Tôi cũng gật đầu chào Quỳnh rồi rờ máy xe. Ra đến đầu ngõ, My hỏi tôi:

- Anh muốn đi xi nê với em nữa không?

Tôi hỏi lại My thật nhỏ:

- Anh muốn nói với em một chuyện.

My lắc đầu:

- Đừng nói. Em biết câu chuyện anh định nói rồi.

Tôi hỏi My:

- Sao em lại quen Quỳnh?

- Một dịp tình cờ.

Tôi im lặng. Hình như My vừa thở dài. Lòng tôi trùng xuống. Tôi nắm tay My nhỏ nhẹ:

- Em có giận anh không?

My gật đầu:

- Có.

- Anh và Quỳnh không có gì.

- Em biết.

- Sao em còn giận anh?

My nheo mắt:

- Vì anh không tin em.

Tôi ghen cả giọng:

- Anh xin lỗi My. Từ nay anh sẽ thật ngoan thật xứng đáng với tình yêu và lòng tin của My. My áp má lên lưng tôi. Tôi siết chặt tay nàng như một lời cam kết nồng nàn, âu yếm nhất. Tôi nói với nàng:

- Anh đói bụng rồi My. Mua bánh mì vào xi nê ăn nhé?

My nói nhỏ:

- Thôi, em chán bánh mì lắm.

- Hay đi ăn tiệm?

My gật đầu:

- Ăn cơm Siu Siu cơ.

Tôi cười:

- Thì đi ăn. Chúng mình giàu to rồi em nhỉ.

My hỏi:

- Giàu bằng ai?

- Giàu hơn mọi người. Giàu không ai bì kịp. Em có nhận thấy thế không?

My bật cười ngọt ngào. Tôi cười theo nàng, lòng thật vui...

Võ Hà Anh

7/1974